

Aspecte del presbiteri de la basílica de la Sagrada Família amb la icona que era la representació simbòlica dels 109 màrtirs beatificats. L'autora de la icona és Laura Alberich.

El cardenal Amato encensa l'arqueta que contenia les relíquies d'alguns dels màrtirs beatificats el 21 d'octubre de 2017.

BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 157 (2017) XI

31 d'octubre

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació
c/ Bisbe, 5 – 08002 Barcelona – Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05
A/e: press@arqbcn.cat – Web: www.esglesiabarcelona.cat

Beatificació a la basílica de la Sagrada Família de 109 màrtirs claretians

Presidí la celebració el cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, en representació del papa Francesc, va presidir el dissabte 21 d'octubre de 2017 al matí la beatificació a la basílica de la Sagrada Família de 109 màrtirs claretians. Aquesta fou la primera beatificació celebra a la Sagrada Família des de la seva dedicació per Benet XVI l'any 2010. També fou la beatificació més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa.

Amb el cardenal Angelo Amato varen concelebrar l'Eucaristia uns 30 bisbes d'arreu del món i més de 300 sacerdots i la participació de més de 3.000 assistents, entre els quals hi havia un miler que són familiars dels 109 màrtir elevats als altars. El cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i el superior general dels Claretians, P. Mathew Vattamattam, indi, foren els concelebrants principals.

A la beatificació hi assistiren els membres del govern general de la congregació i religiosos claretians de tot el món. Nigèria, Guinea Ecuatorial, Mèxic, Hondures, Panamà, Colòmbia, Veneçuela, Bolívia, Argentina, Xile, Perú, Estats Units, Canadà, Corea o Indonèsia són alguns dels països que van estar representants a la beatificació.

A més, també hi havia claretians de tot Europa i els representants dels organismes de coordinació internacional dels Missioners Claretians dels cinc continents i del govern general de la congregació.

També va concelebrar el Nunci Apostòlic a Espanya i Andorra, Mons. Renzo Fratini, els bisbes de les diòcesis catalanes, entre els quals hi havia el Sr. Cardenal arquebisbe, Joan Josep Omella, i els tres bisbes auxiliars de la nostra arxidiòcesi, Mons. Sebastià Taltavull, Mons. Sergi Gordo i Mons. Antoni Vadell, els bisbes d'altres diòcesis d'Espanya a les que estaven vinculats alguns dels 109 màrtirs i els abats de Montserrat i Poblet. Entre els més de tres mil assistents a la cerimònia hi havia dotze alcaldes de poblacions on varen néixer o varen viure alguns dels beatificats. En representació del Govern de la Generalitat hi assistí la consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, Meritxell Borràs.

Després dels ritus inicials de la santa missa, es procedí a la beatificació. El cardenal Joan Josep Omella, situat davant del cardenal Amato, va fer la súplica de la beatificació. Seguidament, el vicepostulador de la província claretiana de Catalunya, P. Manuel Casal, va fer la presentació dels 109 servents de Déu. “Es tracta de sacerdots, germans laics i estudiants que, en els tràgics esdeveniments de la guerra civil espanyola de 1936 a 1939, van sofrir, en nom de Crist, una mort violenta, només per haver-se mantingut fidels a la seva vocació cristiana i religiosa”. El P. Casal va remarcar que “des del més profund d'aquesta intransferible identitat, van saber ser fidels al si pronunciat el dia de la seva professió religiosa”.

A continuació, el diaca Mn. Jordi Albert Garrofé va fer la monició prèvia a la lectura de la carta apostòlica del papa Francesc autoritzant la beatificació a Barcelona, text que fou llegit pel cardenal Amato. “Donem facultat perquè els Venerables Servents de Déu: Mateu, Teófilo, Ferran i 106 companys, de la Congregació dels Missioners Claretians, testimonis heroics del Senyor Jesús fins a vessar la sang, d'ara endavant siguin anomenats Beats i es pugui celebrar cada any la seva festa, en els llocs i maneres establerts pel dret, el dia 1 de febrer”. Després, el cardenal Amato lliurà una còpia de la carta apostòlica al cardenal Omella, al superior general dels claretians i al vicepostulador de la causa de beatificació.

Després de la lectura de la carta apostòlica del Sant Pare arribà el moment més emotiu de la celebració en el que es va descobrir a l'altar una gran icona dels màrtirs. L'assemblea va respondre amb el cant del *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat*, i també amb aplaudiments. La imatge és una representació simbòlica dels 109 màrtirs, on el centre és el Cor de Maria, la Mare de Déu, centre també de l'espiritualitat de la congregació fundada pel català sant Antoni Maria Claret i Clarà. De fet, aquesta acte de beatificació era el primer acte de culte públic tributat als 109 màrtirs, i en aquest moment es cantà també *l'Himne als màrtirs claretians*.

En les cerimònies de beatificació s'acostuma a mostrar la imatge de la persona beatificada. En aquest cas, Laura Alberich –experta en representacions d'imatges romàniques sobre fusta seguint la mateixa tècnica de l'edat mitjana– no ha reproduït els 109 màrtirs sinó que ha fet una representació icònica de l'espiritualitat claretiana, sobretot les flames, que recorden que sant Antoni M. Claret demanava als seus missioners que “cremessin en la caritat”. Les set flames més grans representen les set comunitats a les que pertanyien els màrtirs: Cervera-Mas Claret i Solsona (60), Barcelona (8), Sabadell (8), Lleida (11), de Vic i Sallent (15), de Castro Urdiales, a Santander (3) i de València (4). 49 eren sacerdots; 31, germans, i 29 estudiants. Els tres més grans tenien 76 anys i els més joves, 16. En la icona només apareix la imatge dels tres beats que encapçalen la causa i la del “pare Claret”, bisbe i fundador de la congregació.

Des del fons de la nau es va iniciar aleshores una processó portant una arqueta que contenia les relíquies d'alguns dels màrtirs. L'arqueta fou col·locada davant l'altar, presidint la celebració. El cardenal Amato va encensar les relíquies. I tot seguit es va iniciar el cant del *Glòria a Déu en el cel*, al que seguí l'oració col·lecta de la missa.

Litúrgia de la Paraula

Durant la litúrgia de la Paraula es varen fer aquestes lectures: primera lectura: 2Cor 1,3-5; salm responsorial, cantat pel cor de cambra Francesc Valls, *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor*. Segona lectura: Rm 8,35-39 i proclamació de l'Evangelí: Lc 9, 23-26. Seguí l'homilia del cardenal Amato, que es publica a les pàgines anteriors i la professió de fe amb el cant “Crec en un Déu” i la pregària dels fidels.

En l'homilia el cardenal Amato va començar recordant el crit de “No tenim por”, que es va escoltar als carrers de Barcelona després dels atemptats terroristes del passat estiu. “El terrorisme vol infondre por, però el poble respon amb una sola veu: ‘No tenim por’ És una mostra de com “L'home té vocació a la vida i no a la mort, a l'amor i no a l'odi”. Va recordar que les persecucions dels cristians han estat presents des de l'època romana i que continuen avui en molts països. Tots els màrtirs per la fe són una mostra que “res no pot separar-nos de l'amor de Déu” i de com “l'amor sempre venç l'odi”. En aquest cas, davant “l'epidèmia de mort i destrucció, els 109 claretians van reaccionar amb l'eficaç arma de l'amor i del perdó. No van tenir por” i són “109 testimonis heroics de l'Evangelí”.

“L'única resposta cristiana és el perdó als enemics, no proposar l'odi sinó l'eterna llei cristiana de l'amor”, va remarcar el cardenal. “Ens conforta la fortalesa i la dignitat de tots els religiosos que van assassinar; cap no va abjurar de la seva fe”, perquè “no tenien por i van demostrar al món que el bé venç el mal”

Litúrgia de l'eucaristia i paraules i cant final

La litúrgia de l'eucaristia es va iniciar amb la processó de les ofrenes, que es va acompanyar amb el cant *Beati quorum via integra est, qui ambulat in lege Domini*,

de Charles Villiers Stanford. Es cantà el prefaci dels màrtirs i es va fer la pregària eucarística segona; el

Durant la comunió es cantà *Sou Vós, Senyor, Gurekin Egon* i la coral interpretà *O sacrum convivium*, de Vitoria.

Abans de la benedicció final, va pronunciar primer unes paraules el cardenal Omella destacant sobretot l'agraïment al Sant Pare per haver autoritzat la beatificació. El cardenal Omella també va destacar que els màrtirs “van ser testimonis de fermesa en la fe, de perdó, d'amor a Jesucrist i a l'Església, de reconciliació en uns temps convulsos i d'esperança en la vida eterna (...), tant de bo sabéssim acollir i viure en les nostres vides i en aquest moment de la nostra història. Que el testimoni d'aquests testimonis valents i humils, que moren perdonant i implorant la pau per al món, ens ajudi a viure generosament la nostra fe, també en aquests moment de la nostra història. Que ens ajudi el Senyor a ser portadors de pau, de reconciliació, d'amor i de respecte a totes les persones, afavorint sempre àmbits de diàleg, de coneixement mutu i d'entesa”. Fou l'única referència al moment de Catalunya, apostant per una solució dialogada recordada per l'episcopat català en diverses notes publicades aquests mesos.

El darrer agraïment el va fer el P. Mathew Vattamattam, superior general dels claretians, que va presentar els nous beats com a exemple de l'alegria cristiana: “L'alegria de l'Evangeli és un do a la fe cristiana. Els nostres missioners, malgrat els sofriments, van morir amb alegria”. I va explicar que “avui ens alegrem amb ells perquè van ser fidels fins a la fi” i perquè “ens mostren el camí de la fidelitat a l'Evangeli”. “Els màrtirs existeixen i ens recorden que la veritable fe es mesura per la capacitat de donar la vida per als altres. Que el seu testimoniatge sigui llavor de nous missioners”. El superior general va acabar les seves paraules agraint especialment al cardenal Omella l'acollida a la diòcesi barcelonina per celebrar aquestes beatificacions i també la col·laboració generosa de la basílica de la Sagrada Família en l'organització.

El cant del *Rosa d'abril* posà fi a la celebració.

Vetlla de pregària al Santuari del Cor de Maria

Els actes de la beatificació dels 109 màrtirs claretians varen començar el divendres dia 20 d'octubre al vespre, al Santuari del Cor de Maria, situat al carrer de Antoni M. Claret, 45, de Barcelona, presidida pel superior general dels claretians, pare Mathew Vattamattam. La Vetlla de pregària va tenir com a lema “Missioners fins al final” i fou una preparació espiritual per a la beatificació que es va celebrar el dia següent a la basílica de la Sagrada Família.

La primera part de la Vetlla es titulava “109 signes de Déu per al nostre temps”. Des de l'entrada del santuari del Cor de Maria, dotze joves portant dotze palmes, varen fer

una processó, darrere de la Creu, cap al presbiteri. Entorn d'aquesta Creu s'hi varen posar les fotografies dels 109 màrtirs que serien beatificats el dia següent.

Després del cant d'entrada a la Vetlla titulat "Como los mártires", de Luis Alfredo Díaz, un lector va llegir aquesta monició: "Los mártires que serán beatificados mañana provenían de las comunidades claretianas de Barcelona (8), Castro Urdiales (3), Cervera-Mas Claret (60), Lleida (11), Sabadell (8), Vic-Sallent (15) y Valencia (4). En el encabezado de este numeroso grupo de mártires figuran tres nombres: Mateu Casals (sacerdote), Teófilo Casajús (estudiante) y Ferran Saperas (hermano). Ellos simbolizan la diversidad vocacional de la Congregación claretiana. En el grupo había 49 sacerdotes, 31 hermanos y 29 estudiantes, con una media de edad de 39 años. Catalanes, navarros, aragoneses, castellanos..., todos compartían la común profesión religiosa y un gran amor a nuestra Congregación. Salvo dos, que murieron en 1937, todos fueron martirizados en los últimos meses del año 1936. Para nosotros no son personas anónimas. En esta noche queremos recordar sus nombres y sus rostros. Cada uno de ellos es una pequeña luz que se enciende para iluminar el rostro de Cristo en nuestro mundo. Todos forman el coro de los mártires que alaba a Dios. Nos unimos a ellos para ensalzar a nuestro Dios."

A continuació, dos lectors es varen tornar en llegir el nom de cada un dels màrtirs, mentre diverses persones portaven les seves fotografies i un ciri vermell que van anar col·locant en diferents punts del presbiteri del santuari i entorn de la creu. L'assemblea, durant aquest ritus, cantà l'Himne dels màrtirs.

La comunitat claretiana els 109 dies anteriors a la beatificació es va fixar cada dia en un dels noms de la llista dels beatificats. Ho va facilitar consultar la pàgina web: www.109cmf.org.

Després es va fer un temps de silenci, es va fer una pregària llatina que es va cloure amb el cant del Parnostre en llatí i l'oració final, recitada pel P. Mathew Vattamattam, superior general de la Congregació claretiana o Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria.

La segona part de la Vetlla tenia aquest títol: "Testimonis de perdó, reconciliació i alegria" i fou introduïda amb aquesta una monició que invitava a escoltar en català, "la llengua materna de molts dels nostres germans màrtirs", la Paraula que va il·luminar les seves vides i que il·lumina també avui el nostre camí". Es va llegir el text de 12 Cor 4, 5-18. Com a salm responsorial es cantà el Salm 26 i, després d'un temps de silenci, es passà a la tercera part de la Vetlla titulada "Sense sants no hi ha futur", durant la qual es varen fer pregàries d'intercessió en diverses llengües.

El pare general de la Congregació claretiana va cloure la Vetlla amb aquestes paraules: "Mañana vamos a vivir uno de estos momentos que recordaremos toda la vida. Nos hemos reunido aquí para prepararnos juntos en clima de oración, junto con María, en

su casa. Es un acontecimiento de fe; por eso hemos proclamado la Palabra, para escuchar al Dios que nos habla. Es también un acontecimiento de la Iglesia; por eso nos congregamos en comunidad personas venidas de varias partes del mundo.

Hemos comenzado nuestra Vigilia recordando los símbolos que están contenidos en el logo: la cruz con el Cristo muerto, las palmas como signo de victoria y las velas encendidas como símbolo de amor. Después, hemos escuchado los nombres de cada uno de los 109 misioneros claretianos que serán beatificados mañana. No estamos hablando de mitos, sino de personas concretas, provenientes de familias de nuestra tierra, educados en nuestros centros formativos, hombres que portaban el tesoro de la vocación misionera en las vasijas de barro de su humanidad.

Acabamos de escuchar la Palabra de Dios: “Contínuamente nosotros, los que vivimos, estamos expuestos a la muerte por causa de Jesús, de modo que también la vida de Jesús se manifieste en nuestra carne mortal.” Hoy, en diversas partes del mundo, vivimos la persecución a causa del Evangelio. Si somos capaces de aceptarla con humildad y valentía, experimentaremos también, como nuestros mártires, la fecundidad extraordinaria que brota de la cruz de Jesús: “A nosotros, que tenemos la mira puesta en lo invisible, no en lo visible, la tribulación presente, liviana, nos produce una carga incalculable de gloria perpetua, pues lo visible es transitorio, pero lo invisible es eterno”.

Missa d'acció de gràcies al santuari del Cor de Maria

El diumenge 22 d'octubre, a les 11 hores, al santuari del Cor de Maria es va celebrar una missa en acció de gràcies per la beatificació, que va presidir el cardenal Joan Josep Omella, que va concelebrar amb el P. Mathew Vattamattam, i amb dotze bisbes claretians d'arreu del món que varen participar en la beatificació i seixanta sacerdots.

L'homilia el cardenal Omella va reiterar el missatge de perdó i reconciliació que ja es va difondre a la celebració de la basílica de la Sagrada Família i va fer una crida a posar una confiança absoluta en Déu davant les actuals dificultats. “No tingueu por d'afrontar les dificultats del temps present perquè, a través d'esdeveniments que sovint ens desborden, Déu va dirigint la història humana cap a la seva plenitud”. El cardenal va reiterar que “l'amor venç l'odi i cap dificultat o persecució pot treure'ns l'alegria de confessar Jesús”.

El cardenal també va demanar als claretians continuar col·laborant “amb tots els qui s'esforcen per construir un món més just i solidari, incloent les autoritats polítiques, però no oblideu que el cor pertany només a Déu”. Per això els va demanar un lliurament absolut a Déu. “No us deixeu atrapar per ideologies polítiques o per altres ídols moderns que reclamen la nostra entrega absoluta. Només a Déu hem de donar el que és de Déu. Això ens donarà una gran llibertat d'esperit.”.

El cardenal també va recordar la història martirial dels missioners claretians que, en poc més de 150 anys d'història, ja tenen 183 màrtirs beatificats dels 270 claretians assassinats. “La beatificació d’ahir va ser, en cert sentit, la reconstrucció definitiva de 109 vides truncades per confessar a Crist en unes circumstàncies que voldríem que no es repetissin mai més”. I va insistir en què “la beatificació no és una manera de passar comptes amb el passat, sinó que és un cant a la infinita gràcia de Déu i una invitació a ser els seus testimonis en el nostre món”. “Els sants –va concloure– sempre miren cap al futur”. El text íntegre de l’homilia que va pronunciar el cardenal Omella es publica a la secció del Prelat en aquest mateix número del BAB. L’acte fou retransmès en directe per Ràdio Estel i Radio María.

Prelat

Decrets

DECRET 24/17.- Barcelona, 5 d'octubre de 2017

Havent de procedir a la renovació del patronat de la *Fundació Escoles Parroquials* d'aquest Arquebisbat;

Pel present decret, a tenor de l'article 7 dels estatuts, nomenem membres del patronat de la *Fundació Escoles Parroquials*, per un termini de tres anys, les següents persones:

Sr. Ignasi Garcia i Clavel
Sr. Carles Armengol Siscars
Sr. Víctor Magrans Julià
Sr. Rafael Ruiz de Gauna Torres
Sra. Sara Blasi Guitérrez
Mn. Enric Termes Ferré
Sra. Mercè Caselles Rutllant

Esperant que exerciran aquest càrrec com un eficaç servei a l'Església.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal Arquebisbe

Màrion Roca Sagués
Secretària General i Cancellera

DECRET 25/17.- Barcelona, 13 d'octubre de 2017

Havent de procedir a la renovació del càrrec d'arxiprest a tots els arxiprestats de l'arxidiòcesi;

Atesa la reestructuració dels arxiprestats i de les agrupacions parroquials de l'arxidiòcesi que s'està duent a terme i es durà a terme ens els propers mesos;

PEL PRESENT decret, a data d'avui prorroguem per un any el càrrec de tots els arxiprestos de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal Arquebisbe

Màrion Roca Sagués
Secretària General i Cancellera

Cartes

Barcelona, 16 d'octubre de 2017

Als preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques, membres del Consell Pastoral Diocesà i dels consells parroquials i arxiprestals, escoles cristianes, mestres i professors de religió, dirigents de moviments, associacions i altres entitats diocesanes

Benvolguts i benvolgudes,

Em plau molt convidar-vos a la celebració del VIIè aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família que –el 7 de novembre del 2010– va presidir el Papa Benet XVI i que enguany celebrarem el proper diumenge 5 de novembre, a les 17 hores.

Serveixi aquesta efemèride per seguir revitalitzant en comunió la vida cristiana de les comunitats i dels seus membres. Amb l'Eucaristia posarem en les mans del Senyor la nostra tasca al seu servei i pregarem perquè doni abundants fruits evangèlics i esdevinguem “pedres vives” de la seva Església.

Us demano, doncs, que vulgueu ser-hi presents i m'acompanyeu amb joia en aquesta commemoració que ens agrada celebrar cada any de manera especial.

Amb afecte, us saludo i beneixo,

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Barcelona, 30 d'octubre de 2017

Als preveres ordenats els set últims anys

Benvolguts preveres,

Espero que el curs hagi començat bé en tots els àmbits pastorals en els quals esteu treballant. Prego perquè així hagi estat i així continuï essent.

S'acosta ja la nostra tradicional trobada trimestral. En aquesta ocasió, i continuant el que vam tractar en la darrera trobada del curs passat, ens vindrà a ajudar el P. Adrián López, sj, que dirigeix la "Escuela de Formadores" de Salamanca. Ell aprofundirà en l'acompanyament espiritual, tant el que fem nosaltres com el que rebem.

Aquesta trobada serà el dimarts, 14 de novembre, a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana (carrer d'Edith Llauradó 22, tel. 93.395.41.11). Començarem, com sempre, a les 10.30 h amb la pregària d'entre dia i, com ja es va comentar, l'allargarem fins a les 6 de la tarda. Així podrem tenir una mica més de temps per a compartir entre nosaltres i per aprofitar els coneixements del P. Adrián.

Ja començarem a planificar també la sortida del proper estiu.

Acomiadem els qui van ser ordenats l'any 2009 i donem la benvinguda a les nostres trobades als nous preveres ordenats el passat 8 d'octubre.

Preneu nota també de les properes trobades nostres d'aquest curs: el 20 de febrer i el 8 de maig. Aquesta última serà amb tots els preveres ordenats recentment de Catalunya i hi participarà el Cardenal Philippe Barbarin, Arquebisbe de Lió.

Amb el desig de poder-vos saludar personalment ben aviat i que puguem gaudir junts d'aquesta jornada tan interessant, m'acomio.

Amb afecte, us saludo i beneeixo,

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Homilies i al·locucions

Homilia en l'ordenació de quatre preveres diocesans

Basílica de la Sagrada Família, diumenge, 8 d'octubre de 2017

Benvolguts Bisbes Sergi i Antoni,
Germans sacerdots i diaques,
Estimats Pere, Iñaki, Alberto i Josep,
Germans i germanes en el Senyor.

Déu present enmig del silenci orant

Sabeu perfectament que les obres de Déu, les grans obres de Déu, s'han fet i es fan sempre en el silenci.

Sant Joan de la Creu diu amb unes paraules precioses: “Déu en el seu etern silenci ha pronunciat una sola paraula: Jesucrist. I aquesta paraula ha de ser escoltada en el silenci del cor” (Dites de llum i amor núm. 99).

La nit, sinònim de silenci, és el temps o el lloc on millor actua el Senyor. Així ho expressa amb bellesa un himne de Vespres:

La nit no interromp
la teva història amb l'home;
La nit és temps de salvació.
De nit baixava la teva escala misteriosa
fins a la mateixa pedra on Jacob dormia.
La nit és temps de salvació.
De nit celebraves la Pasqua amb el teu poble,
mentre en les tenebres volava l'extermini.
La nit és temps de salvació.
Abraham comptava tribus d'estrelles cada nit;
de nit prolongaves la veu de la promesa.
La nit és temps de salvació.
De nit, tres vegades, va sentir Samuel el seu nom,
de nit eren els somnis la teva llengua més profunda.
La nit és temps de salvació.
De nit, en una menjadora, naixia la teva Paraula;
de nit ho van anunciar l'àngel i l'estrella.
La nit és temps de salvació.
La nit va ser testimoni de Crist en el sepulcre;
la nit va veure la glòria de la seva resurrecció.
La nit és temps de salvació.
De nit esperarem la teva tornada sobtada,
i trobaràs a punt la llum de la nostra llum.
La nit és temps de salvació. Amén.

I en el silenci del cor del batejat, Déu fa una de les seves obres més meravelloses: l'insereix en el si de la Trinitat i és fet fill de Déu en veritat, en plenitud. El mateix fa el

Senyor quan rebem la Comunió. Ell ens fa carn de la seva carn, sang de la seva sang, ens fa temples seus, portadors de la seva misteriosa presència.

I avui, benvolguts germans i amics Pere, Iñaki, Alberto i Josep, en una cerimònia realitzada amb gran unció i devoció per part de tots, i enmig d'un silenci orant, per mitjà del sagrament de l'orde sacerdotal, us convertiu no només en Alter Christus, un altre Crist, sinó més aviat en Ipse Christus, el mateix Crist. Quin misteri més gran!

Nosaltres, amb els ulls de la carn, no veiem res, però en el silenci del vostre cor es realitza una identificació amb Crist autèntica i real. Exteriorment els sacerdots seguim sent els mateixos, limitats, pobres pecadores; però en realitat som "transsubstanciats i configurats" amb el propi Crist. Quin misteri tan gran, quin do tan immens us fa el Senyor i, per tant, fa a l'Església i a la humanitat! Donem gràcies per aquest do que us fa, que fa a les vostres famílies i que fa a l'Església sencera.

Estar en la presencia del Señor

En el Canon II de nuestro Misal, que probablemente fue redactado a finales del siglo II, se describe la esencia del ministerio sacerdotal con las palabras que usa el libro del Deuteronomio (cf. Dt 18,5.7) para describir la esencia del sacerdocio del Antiguo Testamento: *astare coram te et tibi ministrare* ("Estar en la presencia de Dios y servirle a Él").

Por lo tanto, son dos tareas que definen la esencia del ministerio sacerdotal: en primer lugar, "estar en la presencia del Señor". ¿Cómo entender esta expresión? Significa mirar a Dios, vivir para él. Y esa actitud debe hacerla en nombre propio y en nombre del pueblo al que sirve y al que representa.

En el fondo, es vivir también lo que vivían los monjes del desierto, que rezaban la vigilia nocturna ante Dios y por los hombres y que hacían esa oración "de pie", signo de vigilancia. Así lo expresaba un himno de Cuaresma: *Arctius prestemus in custodia* ("estemos de guardia de modo más intenso"). Tampoco podemos olvidar que la primera motivación que puso el Señor en su llamada a los apóstoles fue "estar con Él" (Mc 3, 13).

Podemos, pues, deducir que la misión del sacerdote es la de velar, estar en guardia ante las fuerzas amenazadoras del mal. Debe mantener despierto al mundo para Dios. Debe estar de pie frente a las corrientes del tiempo. De pie en la verdad. De pie en el compromiso por el bien.

Y estar en la presencia del Señor también implica caminar siempre a su lado, haciéndonos cargo de los hombres, sirviéndoles con entrega generosa.

El Papa Francisco lo expresa de manera muy gráfica y muy bella cuando dice que el sacerdote, es decir, el pastor del pueblo de Dios, debe ir delante del rebaño indicando

el camino, la meta que nos atrae y que no es otra que la persona de Jesús, el Reino de los cielos.

El pastor debe también ir en medio de la gente, compartiendo los gozos y las penas de esas personas a las que ha sido enviado a servir y acompañar. En medio de todos, como uno más, sin buscar honores ni privilegios. Con un corazón dispuesto a amar y servir a todos sin distinción ni preferencias.

Y debe ir, finalmente, detrás de todos al ritmo de los más lentos, de los que se cansan y no quieren seguir... como un padre bueno que atiende a todos y tratando de tener, para todos, una palabra de ánimo, de acogida, de esperanza y de amor.

Vivid siempre así con la ayuda del Señor, queridos amigos, hermanos en el sacerdocio. Esperamos mucho de vosotros, confiamos en vosotros.

Estem vivint moments complexos, però no podem ni hem de ser profetes de calamitats. Hem de treballar tots per posar tendresa, misericòrdia i serenor al nostre voltant. Hem d'evitar la confrontació, la violència i el menyspreu dels altres. Demanem a la nostra patrona, la Mare de Déu de la Mercè, que ens hi ajudi i que ens regali el seny necessari a nosaltres, als nostres dirigents, a les famílies i als pastors de l'Església.

Estimats Pere, Iñaki, Alberto i Josep, confio la vostra vocació i el vostre ministeri a la Mare de Déu i Mare dels sacerdots. Poseu-vos sempre "com un nen a la falda de la mare" (Sal 130,2). Una mare mai es deixa guanyar en generositat, tendresa i entrega. Mediteu sovint l'escena de les Noces de Canà en les quals la Mare de Déu ho orienta tot d'una manera definitiva i segura: "Feu el que Ell us digui" (Jn 2, 5). Guiats per ella, caminareu sempre amb seguretat. Amén

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Homilia i paraules en l'acte acadèmic en la inauguració de curs a la URL

Parròquia de Sant Pere Nolasc, Barcelona, 11 d'octubre de 2017

(Lectures del dia: Jonàs 4,1-11; Salm 85, Evangeli de Lluc 11, 1-4.)

Benvolguts germans sacerdots i diaques. Benvolguts amics que feu possible que aquesta Universitat sigui un ésser viu i eficaç per al bé de la societat de Barcelona i de Catalunya. Rector, membres del Patronat, degans, directius, professors i docents, alumnes, personal d'administració.

I

Potser us preguntareu: què ens pot dir la lectura de l'Antic Testament que hem escoltat en aquesta celebració. Quin missatge ens poden donar a nosaltres, homes i dones que treballem en un centre universitari d'inspiració cristiana aquestes narracions que resultem inversemblants si les passem pel rigor de la possibilitat científica?

Però, si ho mirem atentament, crec que sí que ens poden donar un missatge encoratjador per a la vostra missió com a professors universitaris i fins i tot per tots d'aquells alumnes que prepareu per ser bones persones.

Els estudiosos de la Bíblia insisteixen en el caràcter parabòlic del llibre de Jonàs. És a dir, estem davant d'un de narracions que, com les paràboles de Jesús, no estan centrades en la possibilitat o impossibilitat de la seva realització, sinó en el missatge, en la lliçó espiritual que ens volen donar aquestes narracions o aquestes paràboles.

Tot el llibre de Jonàs ens vol comunicar que la bondat divina arriba a tots els homes; que Déu, bondat infinita, vol la conversió i la salvació de tots els homes. Jonàs intenta escapar-se del compliment de la missió divina i no comprèn que Déu vol el bé de tots, també dels ciutadans de Nínive, la capital d'Assíria, que aleshores representava –com una gran Babilònia– el cim del poder que es resisteix als desiguis de Déu.

Per això, aquesta lectura, en l'ambient del poble d'Israel després de l'exili de Babilònia –tems en el que els estudiosos situen aquesta narració– és una gran apologia de la bondat de Déu envers tots els homes i dones del món. La mateixa narració del ricí inclou una afirmació que Déu és bo és misericordiós amb tots. Jonàs s'enfada i s'angoixa per la mort de l'arbust –el ricí– que li donava una ombra ben necessària davant l'aclaparadora calor del sol. I Déu li fa veure que cal comprendre la bondat de Déu amb totes les seves criatures, per petites que siguin.

La lliçó que Déu li vol donar arrenca dels sentiments mateixos del profeta que sent una compassió per la planta que en un dia ha florit i ha mort. Vegem el que li diu el Senyor de l'Univers: “Tu planys un ricí que no t'ha costat cap treball ni has hagut d'esperar que creixés: s'havia fet en una nit i en una nit s'ha mort. I jo, ¿no havia de plànyer Nínive, aquesta gran ciutat, on hi ha més de cent vint mil criatures que encara no distingeixen la dreta de l'esquerra, a més del bestiar?”

La bondat i la misericòrdia de Déu arriba a tots els homes i dones, amb preferència als innocents i als petits, i a tota la seva creació.

“Anem al gra”, com diem vulgament. Amics de la Universitat Ramon Llull, demano a Déu en aquesta eucaristia que el Senyor acompanyi el vostre treball durant tot aquest curs. Valoreu la feina de cada dia. No us angoixeu si no veieu els resultats immediats

del vostre esforç, del vostre treball de cada dia. Tingueu un cor generós i ple de bondat a imitació del cor de Déu. La paciència per construir, l'esperança per fer créixer i la perseverança malgrat les dificultats.

Déu, com ens ha dit el salm d'aquesta eucaristia és "lent per al càstig i fidel en l'amor". I el salm 84 encara afegeix:

"Vós, Senyor, sou indulgent i bo,
ric en l'amor per a tothom qui us invoca.
Senyor, escolteu la meva pregària,
Escolteu la meva súplica." (Salm 84)

II

A l'evangeli que hem escoltat veiem a Jesús pregant i ensenyant a pregar com també Joan Baptista va ensenyar a fer-ho als seus deixebles. I Jesús els proposa el Pares-nostre, tota una breu i admirable síntesi del cristianisme.

No m'entretindré, ara, a fer-ne un comentari. Només en voldria treure una invitació dirigida a tots els qui sou els actors del treball d'aquesta Universitat. Penso que comprendreu que el vostre Arquebisbe us demani que, tot cercant l'excel·lència en el vostre treball de docència i d'investigació –en el qual penso que esteu obtenint molt bon resultats i fins i tot reconeixements públics– feu tot el que pugueu per obrir els vostres alumnes a la dimensió de la Trascendència i oferir-los una visió del món segons la fe cristiana i, fins i tot, els elements vàlids per a viure una veritable espiritualitat.

Em sembla que això forma part d'aquella formació integral de la persona que és un projecte irrenunciable per a tota institució que es vulgui inspirar en l'humanisme cristià. Permeteu-me de dir-ho amb les paraules d'un laic i un bon cristià, compromès amb l'acció de l'Església, el cirurgià i professor universitari a Lleida Joan Viñas i Sala. En el Congrés celebrat a Lleida l'any 1991, amb motiu de commemorar-se el cinquè centenari de la mort de sant Joan de la Creu, deia en la seva ponència aquestes paraules: "Hem vist que l'home té una potencialitat per sobre del seu raonament i dels seus sentiments. El transcendeix i és el grau o nivell de vibració de les persones (nivell ontogenètic). Obert a l'Esperit, aquest capta més que els sentiments o la raó. "Esta pretensión del alma es la igualdad de amor con Dios" (diu sant Joan de la Creu en el *Càntic Espiritual*, 2ª edició, CB 38,3) i fins que no hi arribi no estarà contenta". (*Joan de la Creu, avui*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1992, pàg. 221).

Voldria concloure proposant-vos que no deixeu mai de fer créixer la dimensió espiritual en tots aquells homes i dones que passen per les vostres aules. Ajudeu-los a comprendre que com a professionals en la societat i el món que ens toca viure hem d'estar ben formats i ben proveïts per ser plenament persones, no només ben prepara-

des sinó capaces de lluitar pel que el Regne de Déu es faci treballant a favor dels més necessitats i els més marginats per tal de tenir una societat més equitativa i justa. Quer el beat Ramon Llull ens ajudi i que l'Esperit Sant ho faci possible.

Que l'Esperit Sant ens ajudi a fer-ho possible.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna-URL

Barcelona, 11 d'octubre de 2017

Benvolguts amics que feu possible que aquesta Universitat sigui un ésser viu i eficaç en la societat de Barcelona i de Catalunya. Autoritats que ens acompanyeu. Honorable conseller, rector, membres del Patronat, degans, directius, professors i docents, alumnes, personal d'administració:

És un goig per a mi està avui amb vosaltres un any més en la inauguració de curs. Tinc la oportunitat en primer lloc de felicitar-vos, i aprofitar l'avinentesa per fer-vos algunes propostes per tal que anem tots plegats de la mà en aquest camí de formació a homes i dones del nostre temps perquè siguin no sols uns bons professionals (això ja ho feu molt bé) sinó també perquè els vostres centres universitaris es converteixin en els llocs punters des d'on s'irradiï un nou concepte de societat que a la fi és el que la feina de docents, alumnes, empleats i antics alumnes ajuden a materialitzar com un procés harmònic des que un estudiant diposita amb vosaltres la confiança per cursar els seus estudis fins que ha esdevingut un professional integrat en diferents empreses o institucions. També sou un punt d'irradiació de tota la cultura que ve amerada des de les arrels de les vostres escoles i facultats, que són la idea nuclear de la Universitat Ramon Llull.

Des de fa dos anys, treballem en un seguit de consultes que ens han de permetre elaborar el nou Pla Pastoral. Les respostes a aquestes consultes ens han arribat de totes les entitats i persones de la nostra diòcesi, fent-nos observar aquells aspectes que poden incidir en una bona praxis de tot allò que hem de fer com a Església diocesana, en la qual hi estan incardinades institucions tan importants com la vostra.

Hem observat que moltes d'aquestes propostes incideixen en la joventut, l'educació i el món universitari. És per això que abans de trobar-me amb els responsables de les diferents universitats cristianes voldria apel·lar el vostre sentit de pertinença en aquesta comunitat per demanar-vos no tan sols les vostres idees sinó que us impliqueu d'una forma concreta perquè la doctrina social de l'Església impregni totes les vostres activitats. I això vol dir, entre altres coses:

1. Que el vostre treball com universitat vagi orientat a un fort compromís social i polític de les comunitats cristianes.
2. Que pugueu fer créixer la solidaritat aportant com a centres de pensament i formació de personal qualificat instruments de solidaritat que amari d'una forma més clara l'esperança i la solidaritat en un món que espera ser feliç.
3. Que col·laboreu en projectes tangibles per ajudar a formar els joves que es troben en situació d'atur i que la seva causa de frustració es deu a la manca d'una oportunitat de vida que els integri en la societat a la que pertanyen, sent causa de moltes crisis.
4. Voldria introduir a través d'una frase de Joan Pau II: "Tots som responsables de tots". Una frase que el papa Francesc reblava tot indicant que cal crear "una nova mentalitat que pensi en termes comunitaris". Es tracta per tant de prendre un compromís actiu i operant que faci que des de l'amor cristià creem amb tots els nostres germans un món més just i frater amb un especial atenció a les necessitats d'aquells que més pateixen en les perifèries del nostre món.

Per fer tot això possible –i no voldria ara fer un sermó– cal cultivar una forta espiritualitat que doni consistència al compromís professional i al compromís social del que se n'hauria de derivar la nostra actuació a la vida. Això vol dir que ens cal la força transformadora de l'Evangeli que ens afecta com a persones en totes les nostres dimensions i fa possible que tota vida evangèlica estigui acompanyada de la promoció humana i social d'aquells a qui va destinada.

És no sols una proclamació de les nostres conviccions, sinó que és un servei que transforma i té conseqüentment implicacions polítiques que com a cristians no podem defugir. És per tant, una labor prioritària d'una universitat com la nostra, promoure un desenvolupament íntegre de la persona que faci que cada un de vosaltres (professors, alumnes i treballadors) assumi la seva pròpia responsabilitat tant a nivell individual com a nivell col·lectiu.

Cal, per tant, cultivar una consciència ètica, social i política que sigui capaç de treballar des de l'àmbit universitari creant les complicitats necessàries amb institucions i empreses, en el territori local i en el global, en allò que ens és més proper i, també, en allò que està més llunyà.

Amb aquestes petites consideracions que, repeteixo, m'agradaria que penséssiu i m'ajudéssiu a fer-les efectives, pugueu inaugurar aquest nou curs acadèmic amb la il·lusió dels nous reptes i l'esperança d'un món millor.

Que Déu beneeixi a tots els que esteu aquí i els que heu deixat en els campus!

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Homilia en la missa d'acció de gràcies per la beatificació de 109 màrtirs claretians

Barcelona, 22 d'octubre de 2017

XXIX Diumenge del Temps Ordinari (cicle A)

Queridos hermanos y hermanas:

Nos hemos reunido en este Santuario el Corazón de María para dar gracias a Dios por la beatificación de los 109 mártires claretianos que tuvo lugar ayer en la basílica de la Sagrada Familia.

Si el templo de Antoni Gaudí es un canto a la belleza y al Evangelio hecho piedra, podemos afirmar que este santuario es un símbolo de reconciliación. Incendiado durante la persecución religiosa que tuvo lugar en la guerra civil española, fue posteriormente reconstruido con la ayuda de Dios y el esfuerzo de muchas personas. Hoy es la casa de María, la madre de Dios que acoge a todos.

Y podemos también afirmar que la beatificación de ayer fue, en cierto sentido, la *reconstrucción* definitiva de 109 vidas *rotas* por confesar a Cristo en circunstancias que no quisiéramos que se repitieran jamás. 81 años después de su muerte, celebramos con gozo la vida. El perdón y la reconciliación se han demostrado más fuertes que el odio y la venganza. La beatificación no es un ajuste de cuentas con el pasado sino un canto a la infinita gracia de Dios y una invitación a ser sus testigos en nuestro mundo. Los santos miran siempre al futuro.

Sabemos que la historia de los 109 mártires, pertenecientes a diversas comunidades claretianas de Cataluña, Valencia y Cantabria, no fue un hecho aislado. Se inserta en la hermosa historia martirial de los Misioneros Hijos del Inmaculado Corazón de María. En efecto, vuestro fundador, san Antonio María Claret, cuya fiesta celebraremos pasado mañana, quiso morir mártir. Cuando se enteró del martirio del P. Francisco Crusats, el primer claretiano martirizado en 1868, escribió al P. Josep Xifré: *“Yo deseaba muchísimo ser el primer mártir de la Congregación, pero no he sido digno/ otro me ha ganado la mano //*. Dentro de tres días celebraremos el 25 aniversario de la beatificación, por san Juan Pablo II, de los 51 mártires de Barbastro, el “seminario mártir”, como él mismo lo denominó. En 2013, en Tarragona, fueron beatificados otros 23 misioneros claretianos. Con los beatificados ayer, son ya 183 los mártires beatificados de los más de 270 claretianos que fueron asesinados durante la persecución religiosa de 1936. En todos ellos se cumple cabalmente el lema de la jornada del DOMUND que celebramos hoy: *“Sé valiente, la misión te espera”*. Ellos, misioneros de profesión, fueron valientes hasta el final, *“no amaron tanto la vida que temieran la muerte”* (Ap 12,11). Por eso, su valentía en confesar a Cristo fue el mejor modo de llevar a cabo la misión encomendada. Su fecundidad llega hasta nosotros.

¿Cómo vivir con lucidez y gratitud una realidad que parece del pasado y que, sin embargo, está influyendo en nuestro presente? La Palabra de Dios de este domingo nos ayuda a iluminarla.

El texto del profeta Isaías, que hemos leído en la primera lectura, es una invitación a contemplar los acontecimientos de la historia desde la fe. Los seres humanos nos agitamos, nos movemos por intereses y pasiones, experimentamos impulsos de generosidad y retrocesos egoístas, pero el Señor nos conduce y hace que todo entre en su diseño de salvación. Incluso quienes no confiesan explícitamente a Dios (como el emperador Ciro), han contribuido, sin saberlo, a que su proyecto de salvación se realice en la historia, a que la misión se abra camino. La vida de nuestros mártires solo tiene sentido cuando se contempla desde esta perspectiva. Fueron “misioneros hasta el fin”, como reza el lema que habéis elegido para la beatificación, porque se dejaron conducir por la gracia de Dios en circunstancias históricas oscuras y dolorosas.

El apóstol san Pablo, en su carta a los Tesalonicenses, el escrito más antiguo del Nuevo Testamento, reconoce que la esperanza es indestructible. También nuestros mártires lo experimentaron en carne propia. Su testimonio sigue diciéndonos que con la ayuda de Dios podemos afrontar todas las pruebas de la vida sin hundirnos. La valentía, a la que se alude en el lema del DOMUND, no surge de nuestro optimismo o de nuestras estrategias pastorales, sino de una fuerte convicción: nuestra vida se fundamenta en la esperanza de que a Dios no se le escapa la historia de las manos.

El Evangelio, en fin, nos presenta a un Jesús que, ante la pregunta hipócrita de los fariseos, encuentra una salida inesperada, valiente, recurriendo a la dignidad humana que Dios ha puesto en el corazón de toda persona. Nosotros somos la imagen de Dios. Las palabras de Jesús – *“Dad al César lo que es del César y a Dios lo que es de Dios”* – no son evasivas, sino proféticas. Pagar los impuestos es socialmente necesario y hasta obligatorio. El dinero muestra el emblema de la autoridad política; por eso, se entrega a las autoridades, al César. Pero el corazón, que lleva impresa la imagen de Dios, solo se le puede entregar a Dios mismo. ¿Qué otra cosa hicieron los 109 mártires beatificados sino dar a Dios lo que es de Dios; es decir, la propia vida hecha a su imagen? Los mártires claretianos no cayeron en la trampa de liberarse de la muerte renunciando a su fe, porque sabían muy bien que los asesinos pueden matar el cuerpo, pero no pueden destruir la vida que solo pertenece al Señor (cf. Mt 10,28). Con su entrega denuncian nuestros fáciles conformismos, nuestra tentación de querer vivir a un tiempo el Evangelio y los contravalores de una sociedad que nos ofrece también las monedas del poder, la corrupción y la injusticia. ¿Qué credibilidad puede tener nuestra misión como Iglesia si nos vendemos al mejor postor?

Tras las intensas celebraciones de estos días, todos regresaréis a vuestras casas y comunidades con el recuerdo de una pasión y la urgencia de un compromiso. Como pastor de la Iglesia que peregrina en Barcelona, quisiera dirigiros una palabra de *ánimo* y de *esperanza*:

- *No tengáis miedo* de afrontar las dificultades del tiempo presente porque, a través de acontecimientos que a menudo nos desbordan, Dios va dirigiendo la historia humana hacia su Los mártires nos enseñan a poner nuestra confianza en Dios, a confiar en que el amor vence al odio y en que ninguna dificultad o persecución puede quitarnos la alegría de confesar a Jesús como nuestro Señor. Ellos nos enseñan esa valentía sin la cual la misión naufraga en buenos deseos, pero no incide en el corazón de las personas y no cambia las estructuras de nuestra sociedad. Si es verdad que a todos nos espera la misión de anunciar “el gozo del Evangelio”, pidamos a los nuevos Beatos que intercedan por nosotros para que no nos acobardemos.
- *Colaborad*, allí donde estéis, con todos los que se esfuerzan por construir un mundo más justo y solidario, incluyendo las autoridades políticas, pero no olvidéis que el corazón le pertenece solo a Dios. No os dejéis atrapar por ideologías políticas o por otros ídolos modernos que reclaman nuestra entrega absoluta. Solo a Dios debemos dar lo que es de Dios. Esto nos dará una gran libertad de espíritu y nos permitirá entregarnos a lo que de verdad merece la pena: la misión de vivir y anunciar el Evangelio.

Agradezco al P. Mathew Vattamattam, Superior General de los Misioneros Claretianos, así como a los obispos claretianos de diversas diócesis del mundo aquí presentes, que hayan querido acompañarnos en esta Eucaristía de acción de gracias.

Os agradezco también a todos los peregrinos (claretianos, familiares de los mártires, feligreses de esta parroquia, amigos) vuestra participación en esta celebración. Barcelona es una ciudad muy unida a la persona de san Antonio María Claret. Aquí estudió y trabajó siendo joven. Aquí experimentó la fuerza transformadora de esa palabra de Jesús que le partió el corazón y le hizo cambiar el rumbo de su vida: “¿De qué le aprovecha al hombre ganar el mundo entero si pierde su vida?” (Mt 16,26). Aquí, sobre todo en la iglesia de Santa María del Mar, predicó la Palabra de Dios. Fue aquí donde, dirigiéndose a un grupo de personas que le preguntaron por las raíces de su incansable actividad apostólica, les respondió con una frase que los Beatos mártires hicieron suya: “*Enamoraos de Jesucristo y lo entenderéis todo*”. Nosotros, en esta jornada del DOMUND, podríamos parafrasearla así: “Enamoraos de Jesucristo y tendréis la valentía que se requiere para llevar adelante la misión que os espera”.

Pidamos al Corazón de María, titular de este santuario-parroquia, y a los 109 Beatos mártires, que intercedan por nosotros, para que nos enamoremos de Jesucristo y compartamos este amor con cuantos se crucen en nuestro camino. Todos nosotros estamos llamados a ser, como ellos, “misioneros hasta el fin”.

Que esta Eucaristía sea una oportunidad para agradecer a Dios el don de la vocación misionera, pedirle que siga enviando obreros a esta inmensa mies del mundo

y que nos dé valentía y fidelidad para para vivir la misión encomendada a cada uno de nosotros.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Homilia en la inauguració de curs a l'Ateneu Sant Pacià

Barcelona, 25 d'octubre de 2017

Iniciem oficialment el curs 2017-2018 amb aquesta Eucaristia posant la nostra mirada i les nostres vides en les mans del Senyor, que és Camí, Veritat i Vida.

Vull començar felicitant els professors de les tres facultats d'aquest Ateneu Universitari Sant Pacià. Us vull felicitar per la vostra dedicació a l'estudi, a la docència i a la publicació.

I us felicito també a vosaltres, benvolguts alumnes, que us esforceu, malgrat les dificultats, a aprendre i comprendre la veritat teològica, la llum de Crist, que ens arriba a través de la Sagrada Escripura acollida en l'àmbit de la Tradició viva de l'Església, en la comunió de l'Església, conduïts per aquests professors que treballen a les Facultats. Teniu tot un curs per endavant per aconseguir el vostre propòsit.

Aquest matí voldria començar fent referència a Sant Pacià, a qui devem el nom del nostre Ateneu.

Qui va ser sant Pacià? Un home famós per la seva vida i per la seva paraula. Conegut com el segon bisbe de Barcelona. Es creu que va morir sobre l'any 390. Se'l considera Pare de l'Església d'Occident. Va ser venerat des de sempre com a sant i les seves relíquies es conserven a la Basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona.

En el prefaci de la Missa dels sants es diu que ells són intercessors nostres i exemples per a les nostres vides. Per tant, si sant Pacià és patró del nostre Ateneu Universitari no ho és només perquè l'imitem en l'estudi de la teologia i de les ciències humanes, que així cal fer-ho, sinó també i, de manera especial, perquè l'imitem en la seva santedat. ¿De què serveix un gran teòleg, si la seva vida no reflecteix la grandesa de Déu, la seva santedat? El Senyor ens diu a nosaltres, ministres ordenats, i també a vosaltres, professors i alumnes: «Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial» (Mt 5,48).

La santedat és descobrir i assaborir que Déu t'estima amb un amor personal, irrepètible, únic i, per tant, és decidir-te a estimar-lo tu també amb un amor gran i personal. I l'estudi de la teologia, feta des del cor, t'ajudarà a descobrir i a viure aquest Amor únic i personal de Déu.

Que belles són les paraules del *Càntic dels Càntics*: «Aixeca't, amiga meva, bonica meva i vine! [...] Coloma meva, en les escltexes de la roca, en els amagatalls dels espadats, fes-me veure la teva cara, fes-me sentir la teva veu» (Ct 2,10.14a). Aquesta és la vostra tasca d'estudiants: la vida amagada amb un Déu «que veu el que és amagat» (Mt 6,6). Que el vostre silenci, el silenci que us envolta, pugui fer brollar la Paraula de Déu, Paraula sempre viva i eficaç, Paraula d'Amor, sempre transformadora, fecunda, portadora de vida i d'esperança.

Però això no impedeix que hàgiu d'escoltar també el dolor i les alegries dels homes del nostre món, però ara, de manera especial, us toca escoltar Déu en el silenci del vostre cor.

Déu vol viure una gran aventura d'amor amb vosaltres, amb tots nosaltres, però cal que ens deixem estimar, que no hi posem obstacles, que no dubtem del Senyor, encara que les nostres vides tinguin aspectes tèrbols i de molta fragilitat.

El Beat Charles de Foucauld té una pregària preciosa, que m'agradaria que féssim nostra cadascun de nosaltres. Li fa dir a Déu:

*Conec la teva misèria, les lluites i tribulacions de la teva ànima,
la debilitat i les xacres del teu cos;
conec la teva covardia, els teus pecats i les teves febleses.
Malgrat tot et dic: dona'm el teu cor,
estima'm tal com ets.*

Abandona't a les mans del Senyor. No tinguis por. Ens cansarem més nosaltres de pecar que Déu de perdonar-nos. El papa Francesc ens ho repeteix molt sovint: «Déu no es cansa de perdonar». Acollim amb goig el seu perdó i la seva misericòrdia. Submergim-nos en l'oceà del seu amor. Dona-li el teu cor avui i sempre.

I Déu segueix dient:

*Si per donar-me el teu cor esperes ser un àngel,
mai arribaràs a estimar-me.
Encara que caiguis de nou, moltes vegades,
en aquelles faltes que mai voldries cometre
i siguis un covard per practicar la virtut,
no et consento que em deixis d'estimar.
Estima'm tal com ets.
Estima'm en tot moment,
qualsevol que sigui la situació en què et trobis,
de fervor o sequedat, de fidelitat o de traïció.
Estima'm tal com ets.*

Estima el Senyor des de la teva fragilitat i la teva pobresa. Recorda el que ens diu el Senyor: «sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5). No deixis d'abandonar-te al Senyor, de confiar en Ell. Tot, absolutament tot, és obra gratuïta del seu amor. No desconfiïs del Senyor. Que puguis dir sempre amb sant Pau: ¿Qui ens separarà de l'amor de Crist? Res ni ningú no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre (cf. Rm 8,35-39).

I fixa't el que et diu avui també a tu el Senyor Jesús, el teu gran amic, l'Estimat de la teva ànima:

Deixa't estimar. Vull el teu cor.

*En els meus plans està modelar-te, però mentre això arriba,
t'estimo tal com ets.*

I vull que tu facis el mateix.

Desitjo veure el teu cor que s'aixeca des del profund de la teva misèria:

estimo en tu fins i tot la teva feblesa, m'agrada l'amor dels pobres.

Vull que des de la indignència s'aixequi incessantment aquest crit:

T'estimo, Senyor.

El que m'importa és el cant del teu cor.

Per a què necessito jo la teva ciència o els teus talents?

*No et demano virtuts. I encara que jo te les donés, ets tan feble,
que sempre s'hi barrejaria una mica d'amor propi.*

Però no et preocupis per això

Preocupa't només d'omplir amb el teu amor el moment present.

¿No et recorden aquestes paraules el diàleg que va mantenir Jesús amb Pere a la vora del llac de Galilea quan li preguntava si l'estimava i la resposta era «Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo» (Jn 21,17b)?

Atreix-te a dir-li que l'estimes malgrat la teva fragilitat i misèria. A Déu no li interessin les nostres riqueses, ni els nostres títols universitaris, ni les nostres qualitats professionals. Ell només busca que el nostre cor l'estimi. «*Ubi caritas et amor, Deus ibi est*», diu un vell adagi llatí. Que el teu amor sigui total i completament desinteressat. No busquis recompensa. Estima sense més i estima totalment. Que la teva vida sigui una ofrena d'amor al Senyor. Atreix-te a dir-li cada dia al Senyor com sant Pere: «T'estimo» (Jn 21,17b).

I la pregària del P. Charles de Foucauld acaba amb aquestes paraules:

Avui em tens a la porta del teu cor, com un captaire,

a mi, que sóc el Senyor dels senyors.

Truco a la teva porta i espero. Apressa't a obrir-me.

No al·leguis la teva misèria.

*Si coneguessis plenament la dimensió de la teva indigència, moriries de dolor.
Una sola cosa podria ferir-me el cor: veure que dubtes i que et falta confiança.
Vull que pensis en mi totes les hores del dia i de la nit.
No vull que facis ni tan sols l'acció més insignificant
per un motiu que no sigui l'amor.
Quan et toqui sofrir jo et donaré forces.
Tu em vas donar amor a mi. Jo et faré estimar a
tu més del que hakis pogut somiar. Però recorda solament això:
Estima'm tal com ets.*

Benvolguts germans i germanes, que la vostra habitació, que la vostra casa, siguin per a vosaltres un lloc i ocasió de centrar la vostra vida més i més en l'amor. La vostra vida no tindrà sentit, si no estimeu amb totes les vostres forces i amb tot el cor el Senyor. Des de l'amor a Déu, des del cor de Déu, podreu viure estimant. Amb la vostra pregària i sacrifici, amb la vostra vida lliurada per amor, contribuïreu a la salvació del món.

Gràcies per aquesta entrega a Déu. Gràcies i felicitats. Que Santa Maria, la Theotokos, la Mare de la tendresa, us acompanyi sempre amb el seu amor maternal. Amén.

† Card. Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Cartes dominicals

«Com dos germans» (1 d'octubre de 2017)

La història explica que hi havia dos germans que s'estimaven amb tota l'ànima. Tots dos eren agricultors. Un es va casar i l'altre va romandre solter. Van decidir seguir repartint tota la collita a mitges.

Una nit, el germà solter va somiar: «No és just! El meu germà té dona i fills i rep la mateixa proporció de collita que jo que estic sol. Aniré a les nits al seu magatzem de blat i hi afegiré alguns sacs sense que ell se n'adoni.»

Al seu torn, el germà casat va somiar també una nit: «No és just! Jo tinc dona i fills i el meu futur estarà assegurat amb ells. Al meu germà, que està sol, qui l'ajudarà? Aniré a les nits al seu magatzem de blat i hi afegiré alguns sacs sense que se n'adoni.»

Així ho van fer tots dos germans. I, oh, sorpresa!, tots dos es van trobar pel camí, la mateixa nit, portant sacs l'un per l'altre. Es van mirar, van comprendre el que passava i es van abraçar amb una abraçada de germà, encara més forta, i per sempre.

Quina narració popular més bonica, que ens convida a sortir dels nostres egoismes per pensar més en els altres. Quan hi ha generositat, quan un s'oblida de si mateix i pensa en l'altre per fer-lo feliç, s'arriba a la felicitat que neix de l'amor i de la fraternitat. La sospita, l'enveja i l'avarícia són corcs que empobreixen la nostra vida i ens fan patir molt.

L'amor no és només un sentiment, sinó que s'ha d'entendre en el sentit que té el verb *estimar* en hebreu (*leehov*), que significa *fer el bé*. Com deia sant Ignasi de Loiola, «l'amor s'ha de posar més en les obres que en les paraules». Així pot mostrar tota la seva fecunditat i ens permet experimentar la felicitat de donar, la noblesa i la grandesa de lliurar-se, sense mesurar, sense reclamar pagaments, simplement pel gust de donar i de servir.

S'explica que, en una ocasió, la germana petita de sant Tomàs d'Aquino li va preguntar: «¿Tomàs, què haig de fer per ser santa?» Ella esperava una resposta molt profunda i complicada, però el sant li va respondre: «Germana, per ser santa n'hi ha prou estimant». Sí, estimant! Però estimant amb totes les forces i amb tota la voluntat. És a dir, que no és suficient amb un *estimaria*. La persona que estima pot fer meravelles; però qui es queda amb l'*estimaria* és només un somiador o un idealista.

Jesús, el nostre Déu i Senyor, ens va ensenyar a viure pensant més en els altres que en nosaltres mateixos, perquè «essent ric es va fer pobre per enriquir-nos amb la seva pobresa», ens diu sant Pau.

Que bonic seria si tots ens estiméssim com els dos germans de la nostra història: pensant en l'altre per fer-lo feliç.

†Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

«Testimonis de Jesús» (8 d'octubre de 2017)

Aquest diumenge celebrem a la basílica de la Sagrada Família l'ordenació de quatre preveres de l'arxidiòcesi de Barcelona. Donem gràcies a Déu per haver-nos regalat aquests quatre nous preveres. Sense sacerdots, l'Església no podria viure la missió fonamental rebuda del Senyor.

Voldria expressar també el meu agraïment a aquests quatre joves que han respost generosament a la crida de Déu. Mn. Pere Alavedra, Mn. Iñaki Marro, Mn. Alberto Moreno-Palancas i Mn. Josep Roca són joves amb estudis universitaris civils –Mn. Josep els va acabar durant el temps de seminari-, i alguns d'ells tenen també experiència laboral. Fa uns set anys van dir sí a la crida del Senyor a seguir-lo en el camí del sacerdoci i van entrar al Seminari. Aquesta experiència humana prèvia ha estat una base sòlida abans d'iniciar la seva preparació per al ministeri presbiteral.

Avui sembla que la figura del sacerdot no té tanta rellevància social com tenia anys enrere. Tanmateix, a la llum de la fe, la grandesa de la vocació sacerdotal continua sent la mateixa. La grandesa del sacerdoci ministerial no prové del reconeixement social, sinó del do de Déu, que transforma l'home en un altre Crist i el converteix en un signe de la seva presència enmig del món.

El ministeri ordenat és indispensable per a l'Església. I, encara que calguin més sacerdots, sobretot en els països europeus, hem de tenir la certesa i confiança que Déu continua cridant homes que, com a testimonis de Jesucrist, es consagren totalment a Déu en la celebració dels sacraments, en l'atenció als més pobres i en la predicació de l'Evangeli, mantenint viva la flama de la fe en les comunitats cristianes.

Una autèntica i eficaç pastoral vocacional ha de comptar amb el suport de les famílies cristianes. La família cristiana sempre ha estat, és i ha de ser el bressol de les vocacions. Aprofito l'ocasió per felicitar les famílies d'aquests quatre nous preveres. Gràcies pel vostre acompanyament i la vostra pregària per ells. El Concili Vaticà II ens recorda que les famílies, animades per un esperit de fe, de caritat i de pietat, sou una mena de primer seminari. Per això, si treballem pastoralment en bé de la família, estem preparant la terra perquè la llavor d'una possible vocació al sacerdoci, plantada per Déu en els nostres fills, pugui germinar.

En la pastoral vocacional cal que tots hi col·laborem. Les famílies, acompanyant els seus fills en la trobada personal amb Jesucrist. L'Església, ajudant les famílies en la seva missió. I els ministres ordenats (diaques, preveres i bisbes), amb el nostre testimoni d'autenticitat, d'amor i d'agraïment per la vocació rebuda, desvetllant en els joves cridats per Déu el desig profund de ser un dia com nosaltres. Cal la col·laboració i la pregària de tots (famílies, laics, ministres ordenats, religiosos i religioses) perquè l'acció pastoral vocacional disposi el cor dels joves per acollir la vocació rebuda.

Els sacerdots d'avui hem de conèixer la realitat de la nostra societat, els seus desafiaments i reptes, per trobar noves maneres de presentar Jesús i el seu Evangeli als homes i les dones del nostre temps. Nosaltres us necessitem, als laics, per poder dur a terme amb fermesa, fidelitat i alegria la missió que ens ha estat confiada. No ens deixeu mai sols.

†Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

«El Sínode dels joves» (15 d'octubre de 2017)

D'aquí a menys d'un any està previst que Roma aculli la XV Assemblea General Ordinària dels bisbes, convocada pel papa Francesc, amb el títol «Els joves, la fe i el discerniment vocacional».

Aquest Sínode es planteja el repte de com acompanyar els nois i les noies en el seu camí vital cap a la maduresa personal i espiritual. El Sínode treballarà per trobar nous camins per ajudar els joves a cercar amb alegria el seu projecte de vida, mitjançant un procés de discerniment que els condueixi a una trobada personal amb Déu, que il·lumini les seves decisions i fonamenti la seva fe.

Des que es va anunciar la convocatòria del proper Sínode, que tindrà lloc al mes d'octubre de 2018, la nostra arxidiòcesi ja ha començat a treballar i ha organitzat diverses iniciatives preparatòries.

La Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut ha elaborat un document de síntesi a partir de les respostes dels qüestionaris elaborats per la Santa Seu, dirigits als responsables i animadors de pastoral juvenil, així com a tots els joves d'entre 16 i 29 anys. Les respostes a aquests qüestionaris seran enviades des de tot el món a la Santa Seu i serviran per elaborar l'instrument de treball que ajudarà els participants en el Sínode a dialogar i fer propostes al Sant Pare.

En aquesta mateixa línia, el passat dissabte set d'octubre, la nostra Delegació de Joventut va convocar una Jornada Diocesana amb la intenció de preparar-nos per a aquesta gran fita. Amb la presència del bisbe auxiliar Antoni Vadell i de diversos experts, es va poder reflexionar sobre com l'Església ha d'acompanyar els joves del segle XXI.

Cal recordar també que el passat mes de març el Seminari Conciliar de Barcelona va acollir un simposi sobre l'acompanyament dels joves, organitzat pel Consell de Conferències Episcopals d'Europa (CCEE), la Conferència Episcopal Espanyola i l'Arquebisbat de Barcelona. Comparteixo amb vosaltres les paraules del president del CCEE, el card. Angelo Bagnasco, en la sessió conclusiva d'aquest Simposi, que crec que resumeixen bé el treball realitzat pels 275 experts europeus que hi van participar.

El cardenal va fer referència a la figura de l'educador en el context actual. L'educador cristià sobretot ha d'alçar la mirada a Crist, mestre únic i veritable. Mentre la cultura contemporània sembla «no tenir res a dir als joves, res de significatiu que els avivi el cor i ompli l'existència», en la persona de Jesús «resplendeixen totes les virtuts humanes de forma eminent, resplendeix la plena humanitat de l'home, aquesta humanitat que la nostra època s'arrisca a no reconèixer, reduint la persona a un estat líquid». Afegia que cal mirar les noves generacions amb gran simpatia i confiança: «A ells els tocarà ser els nous evangelitzadors, convençuts que evangelitzar avui significa ensenyar als homes l'art de viure».

El papa Francesc, des de l'inici del seu pontificat, ha manifestat la seva voluntat d'instaurar la sinodalitat –terme que significa fer camí junts– en el govern de l'Església. És desig del papa Francesc donar més valor i rellevància al Sínode dels Bisbes, que és una de les manifestacions habituals de la sinodalitat eclesial. En aquesta ocasió, confia

que el proper sínode serveixi per trobar camins que ajudin a revitalitzar la pastoral juvenil i vocacional de la nostra Església. Col·laborem ja des d'ara tots per fer-ho possible amb la nostra pregària.

†Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

«Sigues valent, la missió t'espera» (22 d'octubre de 2017)

Celebrem avui la Jornada Mundial de les Missions (DOMUND). Enguany el seu lema ens diu: «Sigues valent, la missió t'espera». En aquesta data tan missionera, el papa Francesc ens exhorta a reprendre l'audàcia de l'Evangelí. Ens convida a tenir coratge i valentia per sortir de nosaltres mateixos, per resistir la temptació de la incredulitat, per desgastar-nos pels altres i pel Regne, per somiar d'arribar a qualsevol racó del món.

Molts homes i dones de la nostra Església diocesana treballen com a missioners als diferents continents: Amèrica Llatina, Àfrica, Àsia... Els recordem amb gran afecte i admiració, ells han optat per viure l'Evangelí en tota la seva radicalitat. Demanem al Senyor que els enforteixi en aquesta preciosa tasca, en què, certament, no els falten fatigues, disgustos i, fins i tot, persecució. Però, malgrat això, perseveren amb goig en la missió que se'ls ha encomanat per mitjà de l'Església.

Els cristians som cridats a no cedir a la por, perquè Jesucrist és contínuament amb nosaltres. Per què ens hauríem de deixar dominar per la por? Amb Jesús podem arribar a ser capaços de superar les pors que amenacen la nostra missió. Jesucrist és el Senyor, el Senyor dels senyors. La nostra fe en Jesús, quan és veritable, ens allibera de totes les pors i de la vergonya. Qui hi ha més gran, més poderós, més fort, més important que Ell? Ell és Déu, és el Creador! És el Senyor.

I no només no cedim a la por, sinó que Jesús ens fa ser valents. Ell ens ajuda a actuar, a fer un pas endavant, a parlar, a donar a conèixer aquell que ens allibera constantment perquè puguem viure en l'amor als altres i a un mateix. Som cridats a convidar els qui ens envolten a una trobada personal amb Jesús, perquè puguin compartir la nostra experiència. La nostra fe és per compartir-la. La fe augmenta quan es comparteix. Els missioners som també tots els qui compartim la fe, perquè la fe ens dona vida.

Els missioners són molt valents, els més valents. Es fien de Jesús totalment i ho deixen tot per anunciar-lo i portar a tothom la seva paraula, la seva vida, la seva salvació. I això ho fan imitant sempre Jesús, que va viure fent el bé a tothom: guarint els malalts, consolant els tristos, donant de menjar als famolencs, ensenyant els qui no saben...

Els missioners tenen clar que no estan sols. Tots els qui formem part de l'Església estem units a ells en la seva missió i la compartim. Ens unim a ells amb la pregària. Cal que preguem molt per ells.

Però ells també necessiten la nostra col·laboració personal, material i econòmica. La nostra ajuda és imprescindible. Contribuïm-hi també, si us plau, amb les col·lectes que, amb motiu del DOMUND, es faran a les parròquies, perquè puguin evangelitzar i realitzar obres importants als països que més ho necessiten.

Us convido a fer un pas més. Seria preciós que cada parròquia de la nostra diòcesi apadrinés un dels nostres missioners i missioneres. És tant fàcil com decidir-vos-hi i posar-vos en contacte amb la nostra Delegació Diocesana de Missions (ddmissions5112@arqbcn.cat o 93 270 10 14).

Donem gràcies al Pare per tot el que fan. La seva missió ens alegra i ens anima també en la nostra fe.

†Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

«Sants i difunts» (29 d'octubre de 2017)

Els dos primers dies de novembre ens ajuden a tenir un moment de record pels nostres avantpassats. La setmana entrant celebrem la Solemnitat de Tots Sants i la Comemoració de tots els fidels difunts.

Aquestes dues celebracions expressen la nostra solidaritat esperançada amb aquells germans nostres que han travessat el llindar misteriós de la mort. La litúrgia d'aquests dos dies és riquíssima en contingut teològic i espiritual. Una mateixa pregària uneix la glorificació dels sants i la intercessió a favor dels morts.

La Solemnitat de Tots Sants posa de relleu la vocació universal dels cristians a la santedat. Aquesta és la primera vocació fonamental que hem rebut els batejats i és expressió de la nostra gran dignitat. Però aquesta vocació no la podem deslligar de l'altra gran vocació que hem rebut del mateix Jesucrist, la d'anar per tot el món anunciant la bona nova de l'Evangeli, és a dir, la crida a ser missioners. Ser sants –viure amb i en Jesucrist-, i ser missioners –anunciar-lo-, aquestes són les dues grans crides que hem rebut del Senyor.

La pregària pels difunts és una pràctica amb profundes arrels religioses, que acompanya la humanitat des dels seus orígens, encara que en la fe cristiana aquesta pregària adquireix una nova dimensió totalment pròpia.

El sentit cristià d'aquesta pregària pels difunts rau en la comunió amb els qui han mort i en l'experiència de la nostra condició fràgil i pecadora. Amb aquesta pregària confiem els difunts a la misericòrdia de Déu. El fonament d'aquesta pregària d'intercessió és la fe que la mateixa força de Déu, que va actuar en la mort i en la resurrecció de Jesucrist, actuarà també un dia en els nostres germans i germanes que ja han mort.

Aquestes dues celebracions dels propers 1 i 2 de novembre esdevenen una invitació a viure la veritat de fe en la comunió dels sants. Per explicar-ne el contingut d'una manera senzilla, em remeto al número 146 de les fitxes *Youcat* (catequesi per a joves): «L'Església és més gran i més viva del que ens pensem. Hi pertanyen els vius i els morts, tant si aquests es troben encara en un procés de purificació com si ja són a la glòria de Déu, coneguts o desconeguts, grans sants o persones qualssevol. Podem ser propers l'un amb l'altre també més enllà de la mort; podem invocar els nostres patrons o els nostres sants preferits, però també els nostres parents difunts que creiem ja arribats a Déu. D'altra banda, amb la nostra pregària podem ser d'ajut per als difunts que es troben encara en una fase de purificació. Allò que cadascú fa o sofreix en Crist ajuda a tots; i a l'inrevés, significa també que cada pecat taca tota la humanitat».

El dia dels difunts és un bon moment per recordar que la fe cristiana proclama la victòria de la vida i declara que la mort no té la darrera paraula en la història humana. El nostre Déu és un Déu de vius, que, gràcies a l'Esperit Sant, ens dona la vida en Jesucrist ressuscitat.

Com diu el Concili Vaticà II, «la mort és l'enigma més gran de la vida humana». Tanmateix, Jesús il·lumina aquest enigma amb les seves paraules: «Jo sóc la resurrecció i la vida; qui creu en mi, encara que mori, viurà». La mort, per a un creient en Crist, és certament el punt final de la vida terrenal, però és també l'albada d'una vida nova i feliç en Déu per tota l'eternitat. Els cristians som al món per viure i donar testimoni d'aquesta esperança. Tinguem-ho especialment present aquests dies.

†Joan Josep Omella Omella
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Comunicat de premsa

Missatge del cardenal arquebisbe de Barcelona sobre la situació política i social de Catalunya

BARCELONA, 27 d'octubre de 2017.– El cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, ha enregistrat un missatge des de Roma, on participava en el diàleg (*Re) Pensant Europa. Una contribució cristiana al futur del projecte europeu*. “Desitjo i li demano al Senyor que ens ajudi a evitar la confrontació i a construir un futur en pau”,

ha manifestat Omella en referència a la situació social i política de Catalunya. “En aquest moment, com a pastor de Barcelona, comparteixo el dolor i el sofriment de la gent, el meu cor plora”.

“Després d’aquests dos anys a la diòcesi de Barcelona, puc dir que estimo profundament Barcelona i Catalunya, són gent meravellosa, i estimo també Espanya i l’Europa a la qual pertanyem, on jo he rebut la meva formació, sent jove, tant a França com a Bèlgica”. Aquest missatge es va emetre el passat divendres 27 d’octubre un cop anunciada l’aplicació de l’article 155 per part del govern espanyol.

Vicariat General

“Pregària per la nostra terra” (Article de Mons. Sebastià Taltavull)

Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de la nostra arxidiòcesi i bisbe electe de Mallorca, en la seva secció habitual al setmanari “Catalunya Cristiana” titulada “Un nou llindar”, va publicar aquesta pregària del papa Francesc aplicada a la nostra terra. (“Catalunya Cristiana”, 8/10/2017, pag. 3).

Aquesta setmana, he preferit que l’escrit fos una pregària. Conscient del moment que viu el nostre poble, he pensat que també el que havia de fer era aixecar el cor a Déu, que és tot amor i justícia, i demanar-li que ens ajudi a trobar camins de diàleg, de bona entesa i de pau. M’ha ajudat molt aquesta pregària del papa Francesc, que és tota una contemplació de la nostra terra des de Déu.

Us convido que, si voleu, avui la reseu amb mi. “Pare nostre que sou present en tot l’univers i en la més petita de les vostres criatures, vós que envolteu amb la vostra tendresa tot el que existeix, vesseu en nosaltres la força del vostre amor perquè tinguem cura de la vida i de la bellesa. Inundeu-nos de pau, perquè visquem com a germans i germanes sense fer mal a ningú. Pare dels pobres, ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d’aquesta terra que tant valen als vostres ulls. Guariu les nostres vides perquè siguem protectors del món i no pas depredadors, perquè sembrem formosor i no pas contaminació i destrucció. Toqueu els cors dels qui busquen només beneficis a costa dels pobres i de la terra. Ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa, a contemplar admirats, a reconèixer que estem profundament units amb totes les criatures en el nostre camí cap a la vostra llum infinita. Gràcies perquè esteu amb nosaltres cada dia. Encoratgeu-nos, si us plau, en la nostra lluita per la justícia, l’amor i la pau.

Déu d’amor, mostreu-nos el nostre lloc en aquest món com a instruments del vostre afecte envers tots els éssers d’aquesta terra, perquè cap d’ells no és oblidat davant vostre. Il·lumineu els amos del poder i del diner perquè es guardin del pecat de la indiferència, estimin el bé comú, promoguin els febles i tinguin cura d’aquest món que habitem. Els pobres i la terra estan clamant, Senyor, preneu-nos a nosaltres amb el vostre poder i la vostra llum, per protegir tota vida, per a preparar un futur millor, perquè vingui el vostre Regne de justícia, de pau, d’amor i de bellesa. Lloat sigueu. Amén.”

† Sebastià Taltavull i Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona i bisbe electe de Mallorca

“Sebastià Taltavull, ahora bisbe i amic” **(Article de Mons. Sergi Gordo)**

Article de Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre el nomenament de Mons. Sebastià Taltavull com a bisbe de Mallorca, publicat a “Catalunya Cristiana”, 1/10/2017, pàg. 11).

El primer sentiment que em ve a la memòria davant del nou bisbe de Mallorca, Mons. Sebastià Taltavull, és la seva doble condició de bisbe i d'amic. Si el bisbe, com a successor els Apòstol, és sobretot el pastor d'una comunitat diocesana, el sacerdot Sebastià Taltavull, menorquí, durant els anys que va ser director de la Comissió Episcopal de Pastoral, dins de la Conferència Episcopal Espanyola, va recórrer amb el seu cotxe utilitari la majoria de les diòcesis de la península impulsant projectes de pastoral i de vida cristiana, tot animant preveres, diaques, consagrats, laics i laiques. Fou aquesta una intensa preparació per al servei episcopal, que va començar en ser nomenat bisbe auxiliar de Barcelona, regida aleshores pel cardenal Lluís Martínez Sistach. En les seves primeres paraules, el dia del seu nomenament episcopal, el 28 de gener de 2009, al·ludint al seu itinerari com a sacerdot, ja insistir en què el seu servei havia anat acompanyat d'un cilima d'amistat. Va dir textualment: “Aquest treball compartit ha estat també l'ocasió de viure i comunicar-nos l'ardor de la nostra fe, compartir preocupacions i aspiracions i reforçar cada dia més la nostra espiritualitat i amistat. Puc dir que el treball pastoral ens ha fet amics.”

Ens els vuit anys que ha servir com a bisbe auxiliar la nostra arxidiòcesi ha fet honor al seu lema episcopal, que significativament recull aquestes paraules de Jesús: *Vosaltres sou els meus amics*. Deixarà entre nosaltres el bon record d'un “pastor amb olor d'ovella”, segons la suggestiva imatge del papa Francesc, que el bisbe Sebastià tant admira i del que segueix amb una constant atenció els ensenyaments i les obres.

Com va dir el cardenal Joan Josep Omella, en comunicar al personal de la cúria diocesana el nomenament del nou bisbe de Mallorca, “el bisbe Sebastià encara estarà unes setmanes entre nosaltres”. El diumenge 19 de novembre, en una eucaristia a la Sagrada Família, tindrem ocasió per agrair-li els seus anys de servei generós i amical a l'arxidiòcesi de Barcelona i de pregar pels fruits del seu ministeri episcopal a Mallorca. Gràcies, bisbe i amic!

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe auxiliar de Barcelona

Carta del bisbe Sebastià Taltavull a l'Església que pelegrina a Barcelona

Barcelona, 28 d'octubre de 2017

Als capellans i diaques, germanes i germans de vida consagrada, i laics i laiques de l'Església de Barcelona

Molt estimats germans i germanes en Crist,

Em plau fer-vos arribar aquestes lletres que, tot i que les escric en plural, vull que us arribin per l'afecte que us tinc a cadascú en particular a les vostres persones, a les vostres comunitats i a les vostres famílies, després del que hem compartit al llarg d'aquesta darrers vuit anys i mig. El motiu és informar-vos i alhora **convidar-vos a l'Eucaristia que tindrà lloc el dissabte, dia 25 de novembre de 2017 i a les 11 del matí, a la Catedral de Mallorca**, en el marc de la qual tindrà lloc l'inici del meu ministeri pastoral com a bisbe al servei de l'Església mallorquina.

El meu desig en fer-vos arribar aquest comunicat és, sobretot, perquè m'acompanyeu en la pregària i, en la mesura que us sigui possible, pugueu participar amb l'assistència aquest dia a la Seu, a Palma de Mallorca. També, el meu desig és que aquesta sigui una celebració feta amb la senzillesa d'una litúrgia viscuda i participada, on puguem gaudir de la Paraula que Déu ens dirigeix i compartir l'Eucaristia que és el signe visible d'una comunitat aplegada entorn de Crist Ressuscitat i que és enviada, amb la força de la Paraula i dels Sagraments, a anunciar la joia de l'Evangeli entre la nostra gent, ben al cor del nostre poble.

Us he de demanar disculpes per si durant aquest període en el que he hagut de compaginar el servei a les dues diòcesis no us he pogut atendre del tot degut a uns horaris més limitats. Així i tot, no s'ha afeblit la nostra relació sinó que l'hem intensificada més amb la pregària. A partir del dia 25 de novembre, aquesta pregària us arribarà ben fresca des de la illa de Mallorca, al bell mig del Mediterrani. Us demano que no deixeu de pregar per mi i per la nova comunitat diocesana que el Senyor m'envia a servir, com tant bé us vull agrair de tot cor la vostra acollida i estimació que sempre m'heu demostrat.

A més d'aquesta invitació que rebeu a nivell personal, us prego que la feu arribar a les vostres comunitats parroquials i familiars, grups i moviments. Penso, sobretot, amb els malalts i impedits, amb les persones més grans que no poden sortir de casa, però amb les que ens sentim molt a prop per l'afecte, la pregària i la proximitat que també fan possible els mitjans de comunicació.

Vull acabar dient-vos que «us porto al cor», com deia Pau a la comunitat de Corint, que portem a les mans i al cor el tresor més gran que és Jesús i, com ens diu el papa Francesc, en la seva encarnació ens convida a la revolució de la tendresa, tot fent-nos veure que «la joia de l’Evangeli és aquesta que res ni ningú ens la podrà prendre». Vull que aquest sigui el nord que sempre ens orienti i ens agermani.

Amb tot el meu afecte i benedicció,

† Sebastià Taltavull i Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona i bisbe electe de Mallorca

Secretaria General

Ordes sagrats

L'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Joan Josep Omella Omella, arquebisbe de Barcelona, el diumenge 8 d'octubre de 2017, a la basílica de la sagrada Família, de Barcelona, confereix el sagrat orde del

Presbiterat

PERE ALAVEDRA GRANERO
IÑAKI MARRO SÁNCHEZ
ALBERTO MORENO-PALANCAS FERNÁNDEZ
JOSEP ROCA TAXONERA

Nomenaments parroquials

08.10.17 – Rvd. Sr. Pere Alvareda Granero, vicari de la parròquia Sant Vicenç, de Barcelona.

08.10.17 – Rvd. Sr. Alberto Moreno-Palancas Fernández, vicari de la parròquia Sant Isidre, de l'Hospitalet de Llobregat.

08.10.17 – Rvd. Sr. Josep Roca Taxonera, vicari de la parròquia Sant Mateu i vicari de la parròquia Sant Rafael, ambdues de Barcelona.

13.10.17 – Rvd. P. Enrique Alagarda Nácher, C.M., rector de la parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül, de Barcelona.

13.10.17 – Rvd. P. Samuel Finley, C.M., adscrit a la parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül, de Barcelona

13.10.17 – Rvd. P. Gaspar Sastre Perelló, C.M., adscrit a la parròquia de Sant Sever i Sant Vicenç de Paül, de Barcelona.

13.10.17 – Rvd. Sr. Volodymir Kalabishka, adscrit a la *parròquia personal de Sant Josep, Santa Mònica i Sant Josafat*, de Barcelona per als fidels greco-catòlics ucraïnesos de ritus bizantí d'aquesta parròquia, amb facultats previstes als cc. 547, 548 i 1.11 del C.I.C.

30.10.17 – Rvd. Sr. Pere Carulla Martínez, vicari de la parròquia de Sant Josep Obrer, de Barcelona.

30.10.17 – Rvd. P. Óscar Gutiérrez Tadeo, SJ, adscrit a la parròquia de Santa Engràcia, de Barcelona, per un any.

Nomenaments no parroquials

05.10.17 - Sr. Ignasi Garcia i Clavel, President del Patronat de la Fundació per a les Escoles Parroquials, per tres anys.

05.10.17 - Rvd. P. Jordi Vilà Font, SchP, Consiliari de la Confederació Cristiana d'Associacions de Pares i Mares d'Alumnes de Catalunya.

13.10.17 – Rvd. P. Francesc Balauder Ramos, SDB, capellà de la *comunitat de monges Carmelites descalces, del Monestir de la Immaculada* de Mataró.

13.10.17 – Rvd. Sr. Josep M. Romaguera Bach, arxiprest de l'Arxiprestat de l'Hospitalet de Llobregat, per un any.

13.10.17 – Rvd. Sr. Manuel Seliva Ponce, membre del Consell Presbiteral de l'Arquebisbat de Barcelona, fins al mes de juny de 2019.

19.10.17 – Rvd. P. Javier Domingo Garmón Calvo, o.carm., capellà de la comunitat de Monges Carmelites del Monestir de l'Encarnació, de Barcelona.

19.10.17 – Aprovació al nomenament del Sr. Antoni Rodríguez Sivera com a membre del patronat de la *Fundació Hospital Sant Pere Claver*, de Barcelona, per tres anys.

19.10.17 - Aprovació a la composició del patronat de la *Fundació Hospital Sant Pere Claver*, de Barcelona que queda constituït per les següents persones, per tres anys:

Dr. Pere Benito Ruiz, President
Sra. Pepa Picas Centellas, Vicepresidenta
Dr. Alfred Moreno Miquel, Secretari
Dr. Carlos Francisco Gutiérrez Pardo, Vocal
Dr. Joan Torras i Carol, Vocal
Sr. Juan Carlos Frías Valle, Vocal
Dra. Anna Veiga Lluch, Vocal
Sr. Antoni Rodríguez Sivera, Vocal

Nota informativa

Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família amb motiu del VIIè Aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família pel Papa Benet XVI

Eucaristia presidida pel Cardenal. Joan Josep Omella Omella,
Arquebisbe de Barcelona

Invitacions per accedir a la Basílica de la Sagrada Família
i participar en l'eucaristia del diumenge, 5 de novembre de 2017, 17 h.

Per poder assistir a la celebració de l'eucaristia que tindrà lloc a la Basílica de la Sagrada Família amb motiu del VIIè Aniversari de la Dedicació de la Basílica pel Papa Benet XVI, és imprescindible la presentació d'una **invitació gratuïta**, sense la qual no es podrà accedir al temple, atès que l'aforament és limitat per les exigències establertes per les normes de seguretat. Les invitacions es lliuraran a la secretaria de l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, al carrer Diputació, 231, fins a completar l'aforament de la Basílica, dins els dies i horaris següents:

de dilluns 30 d'octubre a divendres 3 de novembre de 2017 (*)

matí: de 10 a 14 hores

tarda: de 16 a 20 hores

(*) Excepte el dimecres 1 de novembre de 2017, festivitat de Tots Sants; el Seminari Conciliar romandrà tancat i no es distribuïran les invitacions. AVÍS IMPORTANT per als preveres i diaques que vulguin concelebrar:

- Els preveres i diaques que vulguin concelebrar hauran de recollir la **invitació per a concelebrant** també al mateix Seminari Conciliar en els dies i horaris indicats abans.
- Cal dur **alba i estola blanca**.
- Hauran d'accedir al Temple per la façana de la Passió.
- Es prega ser a la Basílica no més tard de les 16,45 hores.

In pace Christi

Mn. Francesc Noya Solanes

Morí a Barcelona el dia 4 d'octubre de 2017. L'esquela publicada a la premsa del dia 5 d'octubre deia: "Mn. Francesc Noya Solanes, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, ha mort en la pau de Crist, l'edat de 87 anys, el dia 4 d'octubre de 2017. El Sr. Cardenal Arquebisbe, el Sr. Cardenal Arquebisbe emèrit, els Srs. Bisbes auxiliars, els preveres i els

diaques ho fan saber als fidels de l'Església perquè l'encomanin a la misericòrdia del Senyor. La missa funeral tindrà lloc divendres 6 d'octubre de 2017, a les 11 hores, a la capella de la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol (c/. Joan Güell, 198-200, de Barcelona).”

Mn. Noya nasqué a l'Hospitalet de Llobregat el 5 de desembre de 1929. Va fer els estudis eclesiàstics als Seminaris de Barcelona, Ciudad Rodrigo i Solsona i fou ordenat com a prevere a Solsona el 29 de juny de 1968, en la festa dels Apòstols sant Pere i Sant Pau, quedant incardinat a aquesta diòcesi. El 7 de juliol de 1982 es va formalitzar la seva incardinació al nostre arquebisbat.

El seu itinerari ministerial al nostre arquebisbat va començar amb el nomenament de vicari de la parròquia de Sant Josep, a l'Hospitalet de Llobregat (1969), vicari de la parròquia de Sant Ferran, a Barcelona (1975), adscrit a la parròquia de Santa Maria de Piera, al servei d'aquesta localitat i per a tenir cura pastoral de Can Guilera (1977), regent de Castellví de la Marca i ecònom de La Múnia (1981), adscrit a la parròquia de Sant Fèlix, a Sabadell (1990), adscrit a la parròquia del Santíssim Salvador, també a Sabadell (1999), fins que li fou concedida la jubilació l'any 2002.

Aquest mateix any 2002 va entrar a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, on va romandre fins a la seva mort. Els darrers anys, a causa del seu delicat estat de salut, ja no sortia de la seva habitació per als actes comuns, però sempre es va esforçar a participar, encara que fos en cadira de rodes, a la concelebració eucarística dels residents els diumenges i altres festes litúrgiques.

El mossèn va deixar el seu cos a la ciència, per aquest motiu no es va celebrar una missa de cos present. La missa funeral en sufragi de la seva ànima es va celebrar a la capella de la Residència Sacerdotal el divendres dia 6 d'octubre a les 11 hores. La va presidir Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, que va concelebrar amb els preveres de la casa. Hi van assistir els nebots i altres familiars del mossèn.

Es varen proclamar aquestes lectures: Apocalipsi 21 (“Un cel nou i una terra nova”); Salm responsorial 62 (“Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu”); Evangeli segons Sant Joan 12, 24 i ss. (“Si el gra de blat no mor...”).

A l'homilia, Mons. Sergi Gordo va comentar els textos bíblics llegits, remarcant sobretot el seu sentit pasqual i d'esperança, perquè la mort no és només el final de la vida en aquest món, sinó també, i sobretot, un pas cap a una vida més plena, com reflecteix la coneguda poesia de Joan Maragall que diu “Sia'm la mort una major naixença”. El bisbe va citar la resposta que el papa sant Joan XXIII va donar als qui li varen comunicar que la seva vida en aquest món arribava a la seva fi: “No ploreu. M'heu donat la millor notícia que em podíeu donar: que pugui dir que vaig amb alegria cap a la casa del Senyor”. I també va recordar aquestes paraules de Santa Teresa de l'Infant Jesús: “Jo no moro, sinó que entro a la vida”.

Després va invitar a donar gràcies a Déu pel ministeri del mossèn difunt i va recordar que, “malgrat la precarietat de la seva salut”, havia servit diverses comunitats parroquials, que va esmentar amb detall. De manera especial, va posar en relleu el sentit evangelitzador i de servei que havia marcat el seu itinerari ministerial. Finalment, va invitar tots els presents a pregar per les vocacions sacerdotals i per l’Església: “perquè tots seguim sempre el camí de Crist, perquè així no ens equivocarem”. “Ens ha deixat un pastor –va dir finalment el Bisbe auxiliar –, però tot el bé que ell ha fet cal que perduri i ens ajudi a treballar sempre al servei de l’Evangeli, a fi que el Senyor Jesús sigui conegut, estimat i seguit”.

Al final de la missa, el bisbe Sergi va expressar el condol als familiars i als residents en nom del cardenal Omella, del bisbe Sebastià –tots dos absents de la diòcesi aquell dia– i en nom del bisbe auxiliar Antoni. La cerimònia es va cloure amb el cant del *Virolai a la Mare de Déu de Montserrat*. Abans, però, del *Rosa d’abril*, es va cantar el text d’aquesta poesia que el mossèn resident Joaquim Vives va escriure en memòria de mossèn Noya:

De pagès, a Bellvitge. Ell et crida
i te’n vas decidit a sembrar.
Ja ben gran vius destrets fora mida
I a Solsona tu et cas ordenar.
Com t’has dat amatent a tothora!
això sí amb el teu tarannà.
Castellví de la Marca t’honora,
Sabadell, agraït, també ho fa.
Fa quinze anys vas venir a aquesta casa
i has trobat pau, companys, un tresor,
vells amics del teu poble i de casa,
Mossens Casas, Cornellès, quin cor!
Has patit, t’has ofert amb tendresa
fins el dia enyorat de la mort.
Puja al cel de Tots Sants amb prestesa,
des d’allà acompanya’ns a port.

Mn. Joaquim Vives

Història de la diòcesi

L'homenatge de dos sacerdots de Barcelona al cardenal Benet de Sala i de Caramany

Josep M. Martí Bonet i Josep M. Juncà. "El cardinal Sala. Història d'una tragèdia". Barcelona, 2014. Edició privada digital I edició en paper a cura de l'Associació Veritat i Justícia, 308 pp. Cl. Provença, 450. 08025 Barcelona.

La circumstància que em va animar a escollir el títol que encapçala aquesta informació la vaig trobar en unes ratlles que es poden llegir, gairebé amagades, a la pàgina 198 del llibre, i que diuen el que segueix: "Homenatge de dos sacerdots de Barcelona al cardenal Sala en el segle XXI. Aquest és el punt final de la gran tragèdia que patí un dels prohoms més fidels a Catalunya i al Papat: el nostre cardenal Benet de Sala. El present estudi vol ser l'homenatge pòstum, l'homenatge que els seus contemporanis li van negar, tot esperant que en rebí altres en el 300 aniversari de la seva mort. Caldria fer les exèquies que es mereix!".

Els dos sacerdots que han fet aquest homenatge són els dos autors d'aquest llibre, dos sacerdots prou coneguts del clergat de l'arxidiòcesi de Barcelona i de les altres diòcesis catalanes: el doctor Josep M. Martí Bonet, canonge de la catedral, delegat del Patrimoni Cultural i director de l'arxiu Diocesà i de la Biblioteca Episcopal i Mn. Josep M. Juncà i Ramon, que ja està al cel. Mn. Martí Bonet és un sacerdot dedicat a la història i a la història de la nostra diòcesi. Entre els seus nombrosos llibres, aquest té el sentit de reivindicar un dels bisbes de Barcelona en el passat, tan valuós que fou honorat amb el cardenalat. És un treball més del prevere que ha dedicat la seva ploma a donar a conèixer la nostra història religiosa.

El cas de l'altre autor del llibre és encara més sorprenent. Mn. Juncà i Ramon fou un sacerdot de la nostra diòcesi dedicat a l'acció pastoral directa en la vida parroquial. Fou rector de diverses parròquies i durant el pontificat del cardenal Jubany també fou conseller seu i vicari episcopal. Certament, sempre va unir la vida pastoral – i en especial la seva dedicació al ministeri de la confessió – amb un interès per la cultura en general i per les coreents renovadores de l'Església de manera especial. Però en els seus darrers anys, ja jubilat de les responsabilitats pastorals directes, va descobrir la seva vocació d'investigador de la nostra història religiosa, i es convertí en un molt eficient col·laborador del Dr. Martí Bonet en el nostre l'Arxiu Diocesà. Escric aquesta nota com un testimoni d'afecte als dos autors del llibre, però d'una manera especial a Mn. Juncà, del que recordo que sempre fou molt sensible a les exigències de la informació religiosa.

¿Qui fou el cardenal Sala, al qual es dedica aquest llibre-homenatge? Benet de Sala i de Caramany (Girona, 1642 – Roma, 1715). Fou bisbe i abat. Ingressà a Montserrat primer com a membre de l'escolania, més tard ingressà al monestir com a monjo i el 1658 es doctorà en teologia i dret al col·legi benedictí de Sant Vicenç de Salamanca, i fou també professor de la famosa universitat d'aquesta ciutat. Fou abat de Montserrat entre 1681 i 1684 i després també fou abat de Sant Pau del Camp, de Sant Pere de la Portella i de Santa Maria de Gerri i abat electe de Ripoll. Fou nomenat bisbe de Barcelona l'any 1698 pel papa Innocenci XII.

A causa del seu austriacisme, s'enemistà amb Felip V, que el 1705 el cridà a Madrid per allunyar-lo de la diòcesi. El 1706 prestà obediència a l'arxiduc Carles i aquell mateix any fou empresonat per les tropes de Felip V i el 1707 traslladat, detingut, a Avinyó, aleshores ciutat papal. En el consistori de 1713 el papa Climent XI el creà cardenal amb el títol de Sant Climent de Roma. Arran de la seva mort, ocorreguda a Roma, les autoritats del rei Felip V prohibiren que se li fes a Barcelona cap oració fúnebre, com era aleshores costum, i se li va fer una missa sense referències a la seva condició de cardenal. Així acabava en aquest món la “història d'una tragèdia”, la del bisbe de Barcelona Benet de Sala i de Caramany.

He esmentat ja els dos autors d'aquest treball que vol ser com un homenatge pòstum al cardenal. Cal afegir un altre nom a aquest homenatge: el del senyor Antoni Oliva Sala, ànima de l'associació Veritat i Justícia, vinculada a la parròquia de la Sagrada Família, que ha tingut cura de l'edició en paper d'aquest treball històric. Resulta que Benet Sala, que fou monjo, catedràtic de Salamanca, abat, bisbe de Barcelona i cardenal, era descendent de la saga familiar Sala de Vilafant (Girona), saga de la que també n'és descendent l'editor Antoni Oliva Sala, per part de la mare, Matilde Sala Carrera, i del seu avi, Pere Sala Corbera.

El llibre es clou amb set apèndixs, que ocupen 70 pàgines, i en els que se'n ofereixen el *curriculum* acadèmic de Benet de Sala, la bibliografia del cardenal i sobre el cardenal, el seu retrat, el seu testament, alguns poemes a ell dedicats, la *regesta* dels documents sobre la seva vida i també una abundant informació fotogràfica dels llocs que visità i dels records que queden de la seva intensa i agitada vida.– J.P.

Organismes diocesans

Delegació Diocesana d'Ensenyament: I Aplec de Mestres i Professors cristians a Montserrat

El passat dissabte dia 7 d'octubre va tenir lloc a Montserrat el I Aplec de Mestres i Professors cristians de Catalunya.

Convocats per les Delegacions diocesanes d'Ensenyament dels Bisbats i per la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, s'hi van aplegar més d'un centenar de mestres i professors.

La Jornada es va iniciar amb la Benvinguda per part del Prior del Monestir P. Ignasi Fossas i de l'Arquebisbe Jaume Pujol, bisbe encarregat de l'àmbit d'ensenyament a la Conferència Episcopal Tarraconense. Seguidament els mestres van participar a la Missa Conventual que aquell dia tenia una gran assistència de pelegrins de diversos arxiprestats i parròquies de Catalunya. En la seva homilia, parafrasejant el papa Francesc, el Sr. Arquebisbe va assenyalar que l'educació ha d'anar per tres camins: el cap, ajudar a pensar; el cor, ajudar a sentir-se bé i les mans, acompanyar en el fer. «Aquesta és la vostra tasca», va assenyalar. «Sigui quina sigui la vostra especialitat, el vostre paper a l'escola, tots estem cridats a escampar l'amor del Crist allà on som, especialment, vosaltres, mestres i professors, que teniu un rol tan important en l'educació de les noves generacions, dels infants i joves».

En acabar la celebració, amb la presència de l'abat Josep Maria Soler, el Dr. Àngel Belzunegui, professor de Sociologia a la URV va pronunciar una conferència sobre l'acció social de les entitats d'Església i la seva aportació a la cohesió social de Catalunya.

A la tarda, els mestres es van agrupar per diòcesis compartint els aspectes positius i les debilitats en què es troben en la missió evangelitzadora i en el testimoniatge en l'àmbit de l'escola i l'institut.

Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut: Jornada de preparació per al Sínode de 2018.

Com es pot anunciar l'evangeli a la generació post-millennial? Com acompanyar-los en la fe? Aquests són alguns dels reptes actuals de l'Església.

Per aquest motiu, se celebrarà l'octubre del 2018 un Sínode de Bisbes dedicat a "Joves, fe i discerniment". Per aquesta raó dissabte 9 d'octubre ens vam reunir al Seminari més de 130 animadors i responsables de pastoral juvenil de parròquies, moviments i institucions religioses de la nostra diòcesi per, juntament amb els bisbes auxiliar Toni i Sergi, reflexionar junts sobre quins són els reptes que el Sínode ens plantejarà. Després d'un resum de les enquestes recollides, on es destacava el desig dels joves de ser escoltats i participar més activament en l'Església va venir el torn del bisbe Toni.

El bisbe Toni ens va plantejar quin és l'autèntic repte que té l'Església davant dels joves: ajudar al jove a descobrir-se com un fill estimat de Déu. Aquesta és la seva vocació. Necessitem, ens va dir, fer una conversió pastoral autèntica, perquè la qüestió vocacional aparegui inserida en la pastoral juvenil, com a lloc on s'acompanya al jove a descobrir la seva vocació cristiana, i com Déu vol que la concreti. Per això ens cal presentar un Jesús viu, no una sèrie de valors o idees.

La taula rodona posterior sobre l'acompanyament va ser molt rica. Estava formada per Fran Ramírez, president de la secció juvenil de l'Acció catòlica espanyola, Jordi Massegú, representant de Life Teen Espanya, Mar Àlvarez, psiquiatra i professora de la UAO i Alex Visus, coach educatiu. Els quatre experts van dialogar sobre les dificultats i oportunitats d'acompanyar els joves del segle XXI, destacant el repte d'acompanyar-los en una època tan canviant. Però tots van destacar que allò no ha canviat és la necessitat dels joves de tenir referents. Sovint aquest referents, que els orientin, els cercaran fora de l'Església, i el nostre repte és que ens vegin com a referents en qui confiar. Després van respondre a la pregunta de com avui Jesús els acompanyaria, i què els hi diria, destacant els passatges on Jesús convida als cansats i afeixugats, o el passatge on Jesús camina amb els deixebles d'Emaús i es preocupa pel què els preocupa. També van compartir-nos com havia estat la seva experiència de ser acompanyats per algú, i alguna experiència de fracàs en l'acompanyament.

Abans de dinar l'eucaristia presidida pel bisbe Toni i concelebrada pel bisbe Sergi ens va ajudar a posar-ho tot en mans del Senyor. Els diversos tallers de la tarda van ajudar als agents de pastoral a aprofundir en diverses dimensions de l'acompanyament, juntament amb el bisbe Toni que va parlar d'acompanyar joves com a preveres als seminaristes i capellans. Finalment 5 participants i el bisbe Sergi van cloure la Jornada, valorant-la molt positivament i animant a que fos la primera de més.

Mn. Bruno Bérchez
Delegat de Pastoral de Joventut

Cançons de lloança en català

Si entreu a Youtube i hi cerqueu Worship.cat podreu trobar-hi fins a una trentana de vídeos musicals de lloança traduïts al català (*worship* significa *lloança*). Al darrere

d'aquest projecte que té com a objectiu renovar el repertori de música cristiana en català hio ha les Delegacions de Pastoral de Joventut de les diòcesis catalanes, aplegades al SIJ (Secretariat Interdiocesà de Joventut).

“És un projecte que va néixer de joves catòlics músics de Catalunya, de diferents parròquie i bisbats”, explica el capellà Bruno Bérchez, delegat de Joventut de Barcelona i ànima de Worship.cat. Els joves van constatar que faltava música actual per a les pregàries i la missa”. I van trobar en la música de lloança nord-americana una font d'inspiració. “Aquesta dimensió de la lloança els catòlics l'havien deixat de banda, però hem de pensar que l'Eucaristia és la gran lloança”, reconeix el delegat de Joventut de Barcelona.

Worship.cat aplega, doncs, una desena de joves músics catòlics, amb el suport econòmic del SIJ, que repartits en diferents comissions es dediquen a traduir cançons de lloança de l'anglès al català. El procés es desenvolupa en diferents passos: escollir les cançons, traduir la lletra de l'anglès al català, adequar la lletra a la melodia, enregistrar les peces, editar el vídeo i penjar-lo a Youtube. De fet, aclareix Bruno Bérchez, “és un projecte de difusió de música sense ànim de lucre”.

“Saben que els joves se les baixen d'internet i les escolten al mòbil”, constata Mn. Bruno. “Estem contents perquè l'objectiu s'està complint: renovar el repertori musical cristià i de pregària a Catalunya.”

Tres germans cantant i pregant junts

La Marta Masegú té 31 anys i és professora. Té el grau professional de música, en l'especialitat de piano. Viu a Barcelona i col·labora amb la Delegació Diocesana de Joventut, però continua tocant els diumenges a la seva parròquia d'origen: la del Sant Esperit de Terrassa. “El meu ministeri sempre ha estat la música”, explica. “Moltes parròquies van començar a descobrir la música de lloança i ens van demanar que, si us plau, les traduïssim al català.”

Juntament amb els seus dos germans, el Jordi i la Carla, forma part de l'equip de músics de Worship.cat “No es tracta de sortir a tocar, sinó que la música *worship* consisteix a pregar mentre toques”, comenta la Marta.

Una de les primeres cançons que va fer i que, de fet, també és la seva preferida és Em rendeixo. “Aquesta cançó em transmet molt, perquè per a mi, tota la meua vida i el meu ministeri musical és una manera de viure rendida a Ell. És quan realment tot té sentit. No ho fem per nosaltres, ho fem per Ell.” Altres cançons en què ha col·laborat són *Cel obert* o, la darrera, *Cant de l'Apocalipsi*.

Concert al Teatre de Sarrià

Les persones interessades a veure Worship.cat en directe ho poden fer el dissabte 21

d'octubre, a les 20.30 hores, al Teatre de Sarrià de Barcelona en un concert organitzat per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. El preu de l'entrada és de només 5 euros.

Durant una mica més d'una hora, aquest concert de lloança combina moments de música més canyera, amb d'altres de més tranquil·la. “Es tracta –explica Mn. Bruno Bérchez– no tant d'escoltar com d'entrar en la música per dir-li a Déu ‘t'estimo, gràcies pel que has fet...’ Això demana que els músics no siguin només bons músics, sinó que quan cantin preguin.”

“Estem molt emocionats –confessa la Marta Masegú–, tenim ganes de presentar les cançons que la gent més coneix com *Senyor, us necessito, Oceans* o *Em rendeix*”. “És un concert per pregar i lloar junts el Senyor, inspirat en el que hem vist a Amèrica”, afegeix.

La Marta és, doncs, una de les tres cantants (també es preveu una veu masculina), acompanyades per tres guitarristes, un pianista i una caixa. “Fem unes deu peces – ens avança –, volem deixar la gent amb ganes de conèixer més repertori”. (*Informació de Carme Munté, publicada a Catalunya Cristiana del 22/09/2017, pp. 16 i 17*).

Delegació Diocesana de Missions: Carta del delegat sobre el DOMUND

Barcelona, 6 d'octubre de 2017

Benvolguts en Crist,

Acostar als llunyans la Bona Notícia, és una forma de ser misericordiosos amb ells. També ho és enviar-los missioners que comparteixin la seva vida i la seva lluita diària, amb la tasca pastoral, social i educativa que ells realitzen. Així milloren la qualitat de vida de la gent més necessitada del nostre món.

“SIGUES VALENT, LA MISSIÓ T'ESPERA”. Com acaba el seu missatge per aquest DOMUND el papa Francesc amb la pregària a Santa Maria: “Que la Mare de Déu ens ajudi a dir el nostre «sí» a la urgència de fer ressonar la Bona Nova de Jesús en el nostre temps; que ens obtingui un nou zel de ressuscitats per portar a tothom l'Evangeli de la vida que venç la mort; que intercedeixi per nosaltres perquè puguem adquirir la santa audàcia de buscar nous camins perquè arribi a tots el do de la Salvació.”.

Les Esglésies joves, que no son autosuficients econòmicament i no poden obtenir recursos d'altra manera, tenen la possibilitat de recórrer al fons de les Obres Missionals Pontifícies. Aquest fons s'aplega amb el Domund o Jornada Mundial de Propagació de la Fe, que és una col·lecta “de tots per a tots”.

Per això el Papa vol que els diners de la col·lecta del 22 d'octubre de 2017 es destinin íntegrament al DOMUND.

L'aportació econòmica a les O.M.P. no destorba les que duen a terme els instituts religiosos, les diòcesis i les parròquies pels seus propis missioners. Les O.M.P. ajuden a totes les terres de missió del nostre món.

Podem trobar el nostre *blog* els materials útils i la Memòria missional de l'any passat.

Disposeu del vostre germà en Crist

Mn. Manuel Roig
Director diocesà d'OMP i delegat de missions.

Delegació Diocesana de Pastoral Social.

Jornada sobre el tràfic de persones

El dia 18 d'octubre: fou el Dia Europeu contra el Tràfic d'Éssers Humans, per aquest motiu se celebra un acte dia 20 d'octubre organitzat per les RR adoratrius, RR oblates i la Delegació de Pastoral social de Barcelona, a la seu de la Delegació de Pastoral Social de l'Arquebisbat de Barcelona. Fou un diàleg entorn el tràfic d'èssers humans, centrat en el tema dels menors.

Mn. Josep M. Jubany, delegat de pastoral social, va presentar l'acte destacant que el tràfic d'èssers humans és un problema que denigra la nostra societat. I agrair a les religioses adoratrius i a oblates la seva tasca d'acompanyament i denúncia de totes les persones que pateixen aquestes situacions.

A continuació Nieves de León (Oblates-El Lloc de la Dona), ens va explicar què es el tràfic d'èssers humans i quines són les seves causes i conseqüències.

En primer lloc, Nieves de León va distingir entre tràfic il·lícit de migrants i tràfic d'èssers humans.

La diferència bàsica entre el tràfic il·lícit de migrants i el tràfic d'èssers humans radica en el consentiment de la víctima. En el cas de les víctimes del tràfic d'èssers humans, aquestes no van consentir mai o bé van ser després coaccionades o enganyades. En aquest sentit, el protocol contra el tràfic d'èssers humans estableix que, el consentiment donat per la víctima no es tindrà en compte quan s'hagi demostrat el recurs a mitjans il·líicits. D'aquesta manera, en el Protocol s'admet que l'exercici de la lliure voluntat de la víctima es veu limitat sovint per la força, l'engany o l'abús de poder. Es respecta la capacitat dels adults de

prendre per sí mateixos decisions sobre la seva vida. Tanmateix, en el Protocol s'exclou la defensa basada en el consentiment quan es demostrï que s'ha recorregut a mitjans indeguts per a obtenir-los.

El tràfic d'éssers humans es un crim i una vulneració dels drets de la persona. Un 70% de les víctimes son atretes per promeses de feina, i la resta per suposats concursos de bellesa, vacances a bon preu, per a treballar com a ballarines exòtiques etc. La majoria de les víctimes són dones que provenen de països del Sud (Àfrica, Amèrica del Sud, Àsia) i són portades a Amèrica del Nord, Europa i l'Orient Mitjà. La majoria provenen de països amb sistemes socials febles, pateixen situacions de vulnerabilitat personal, violència i inestabilitat social i manca d'accés a drets. Moltes dones han patit també violència a nivell intrafamiliar. També son dones de països on la mobilitat forma part de la seva cultura. Moltes tenen família a Europa i van idealitzar la vida al primer món.

Les màfies, organitzades com a xarxes, són cada cop més presents en els països on viuen aquestes dones. Aquestes màfies manipulen les dones, els hi retenen els documents, les tracten amb violència, les amenacen i les sotmeten a tot tipus de maltractaments físics i psicològics.

Es molt important detectar els casos de tràfic d'éssers humans, com a primer pas per a lluitar contra la delinqüència organitzada. Es també de gran importància denunciar la permissivitat dels governs i obrir els ulls dels organismes internacionals respecte d'aquest greu problema.

Rosa Cendón (Adoratrius-SICAR) va aprofundir en el tema explicant com afecta el tràfic d'éssers humans als menors (infants i joves).

Va començar citant dos articles de la Declaració dels Drets Humans: Art. 4: Ningú no ens pot esclavitzar. L'esclavitud està prohibida en tots els casos. i Art. 14: Si ens persegueixen, tenim dret a anar a un altre país i demanar que ens protegeixin.

El tràfic d'éssers humans és un negoci molt lucratiu, fins i tot més que el tràfic d'armes. El tràfic s'ha de combatre amb eines que no siguin "ingènues". Les víctimes són persones que es troben en situacions de supervivència que no tenen més remei que entrar en processos migratoris il·lícits i poc clars per salvar la seva vida.

Tres de cada quatre víctimes del tràfic d'éssers humans són dones o nenes. Segons l'agència Eurostar durant el període 2010-2012 van haver-hi 30.146 víctimes d'aquest problema a Europa.

Hi ha tres factors de vulnerabilitat per a ser víctimes del tràfic d'éssers humans: ser pobre, jove o nen, i ser dona. Altres factors són: haver patit abusos dins de la

família, ser menors sols, mobilitat, ser víctimes de la guerra, tenir discapacitats físiques o psicològiques, ser fill o filla de persones que han patit el tràfic d'éssers humans, provenir de barris desestructurats, haver estat exposats a manipulació per internet.

El programa SICAR de les adoratrius ofereix atenció a dones víctimes del tràfic d'éssers humans i treballa en pro de la seva recuperació i la restitució dels seus drets. El programa treballa també amb els menors que han estat víctimes del tràfic d'éssers humans, obligant-los a exercir la mendicitat, la prostitució, a cometre delictes i a casar-se forçadament. També atèn els menors fills de víctimes del tràfic d'éssers humans, que han nascut prèviament a situacions de tràfic i els nascuts durant i com a conseqüència d'aquesta problemàtica (nens que han nascut fruit d'una situació d'explotació, embarassos interromputs, els que han mort durant el viatge i els que han estat usats per coaccionar els pares).

Els reptes que tenim encara pendents respecte el tràfic d'éssers humans:

- Es necessari una major sensibilització de la situació que pateixen aquests infants.
- Treballar, anant a les causes, del tema de l'explotació sexual i laboral i la demanda de prostitució que hi ha a les nostres societats.
- Afavorir la formació en aquestes problemàtiques per tal de detectar situacions de tràfic d'éssers humans.
- Intentar que les administracions donin una millor resposta i aportin més recursos, ja que actualment el pes més important d'aquest problema el porten les entitats
- La justícia hauria d'actuar amb més força. Actualment no hi ha gaires condemnes per tràfic d'éssers humans i les víctimes no reben les indemnitzacions que els hi correspondria.

L'acte el va concloure Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, el qual va agrair l'oportunitat de poder conèixer la tasca que realitzen les adoratrius i oblates, com a part de la "revolució de la tendresa" de la que ens parla sovint el Papa Francesc. Una tasca, ens va dir Mons. Antoni, Vadell que consisteix tan en mirar els ulls de les víctimes i descobrir les seves històries personals, com en denunciar i saber mobilitzar-nos per la seva causa.

Mn Josep M Jubany
Delegat Pastoral Social. Barcelona

Delegació Diocesana de Catequesi: X Jornades de formació per a catequistes

Barcelona, 17 d'octubre de 2017

A l'atenció dels rectors i preveres responsables de catequesi

Benvolguts,

Em plau fer-vos arribar la informació sobre les X Jornades de Formació per a Catequistes que organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). És una iniciativa destinada a tots els catequistes per la qual cosa us prego que els hi feu arribar aquesta informació. Aquest any les Jornades es realitzaran a Lleida del divendres 17 al diumenge 19 de novembre amb el tema "Iniciar-se en l'art de l'acompanyament", afrontant la doble dimensió del catequista com a acompanyant i com a acompanyat.

Comen altres ocasions, hi haurà un treball específic per a joves catequistes menors de 25 anys, que fa poc que fan aquest ministeri o volen iniciar-se en el ministeri de catequistes.

Us demano que feu arribar aquesta informació a tots els vostres catequistes.

Resto a la vostra disposició per a qualsevol qüestió relacionada amb l'àmbit catequètic. Rebeu una molt cordial salutació,

Mn. Enric Termes Ferré
Delegat Diocesà de Catequesi

Crònica

Ordenació de quatre preveres diocesans a la basílica de la Sagrada Família

El diumenge 8 d'octubre de 2017 la nostra arxidiòcesi va viure una jornada de joia i d'acció de gràcies a Déu. A les 17 hores, en una missa solemne celebrada a la basílica de la Sagrada Família i presidida pel cardenal Joan Josep Omella, varen rebre l'ordenació presbiteral quatre alumnes del nostre Seminari Conciliar. Són Mn. Pere Alavedra Granero, Mn. Iñaki Marro Sánchez, Mn. Alberto Moreno-Palancas Fernández i Mn. Josep Roca Taxonera.

Una molt nombrosa assistència omplia les naus de la basílica, entre la qual persones de parròquies o de col·lectius eclesials amb elsqual tenen vinculació els quatre nous preveres. El cor de cambra Francesc Valls va interpretar un motet polifònic de preparació: *Laetatus sum*, d'Alessandro Scarlatti, i es donaren alguns avisos sobre els confessors i la comunió dels celíacs. Com a cant d'entrada es va interpretar per tots l'assemblea *Crist ens estima*.

Amb el cardenal Omella varen concelebrar els bisbes auxiliars Sergi Gordo i Antoni Vadell; el Vicari judicial, Dr. Santiago Bueno; els Vicaris episcopals Jesús Sanz, Lluís Ramis, Joan Cuadrench, Salvador Bacardit i Segimon Garcia; el rector del Seminari, Mn. Josep M. Turull, amb els membres de l'equip del Seminari, Mn. Joan Rodríguez, director espiritual; Mn. Miquel Ramon, Mn. Joan Pere Pulido i Mn. José Fernando Campoverde, formadors del Seminari Major i Menor; Mn. Ignasi Torrent, administrador del Seminari; Mn. Lluís Bonet Armengol, rector de la parròquia de la Sagrada Família; Mn. Josep Serra, director de la Residència Sant Josep Oriol; Mn. David Álvarez, delegat diocesà de Pastoral Vocacional, així com una trentena més de preveres vinculats als ordenands i a les comunitats cristianes on aquests han realitzat l'etapa diaconal.

També hi varen participar, exercint el seu ministeri, un bon grup de diaques, entre els quals hi havia els seminaristes ordenats de diaques i una representació dels diaques permanents de la nostra diòcesi, i, entre aquests darrers, Mn. Ramon Ollé i Mn. Jordi-Albert Garrofé, com a diaques assistents al servei de l'altar. Mn. Joan Obach, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia, fou el mestre de cerimònies.

Les lectures bíbliques foren les pròpies del diumenge XXVII de durant l'any. L'homília del Sr. Cardenal Omella es publica a la secció del Prelat en aquest mateix número del BAB.

Litúrgia de l'ordenació

Arribat el moment de la litúrgia de l'ordenació cada un dels quatre candidats foren cridats pel diaca Mn. Ramon Ollé i varen respondre "Sóc aquí". Mn. Josep M. Turull, dirigint-se al Sr. Cardenal, li va fer la petició d'ordenació dels quatre candidats i, un cop acceptada la petició pel Sr. Cardenal, tota l'assemblea va respondre cantant "Donem gràcies a Déu".

Varen seguir els ritus preliminars a l'ordenació, amb l'interrogatori del Cardenal als que havien de ser ordenats, la promesa d'obediència, la lletania dels sants, amb els ordenands prostrats a terra. Es va fer després una monició sobre el sentit dels ritus centrals de l'ordenació: la imposició de mans en silenci per part només del Cardenal, com a celebrant principal, i després per part dels preveres concelebrants, i la pregària d'ordenació.

A continuació es procedí a la imposició de l'estola segons el mode presbiteral i el revestiment amb la casulla. Per a aquest ritu cada ordenand crida dos preveres, amics o companys que l'hagin ajudat en el seu camí cap a l'ordenació o que són companys en el ministeri. Mn. Pere Alavedra fou ajudat per Mn. Ferran Lorda i Mn. Josep Sala; Mn. Iñaki Marro fou ajudat per Mn. Joan Mora i pel P. Juanjo Rodríguez Ponce, SJ; Mn. Alberto Moreno-Palancas, per Mn. Joan Rodríguez i Mn. Jaume González Padrós; i Mn. Josep Roca, per Mn. Rafael Roca i per Mn. Manuel Esteruelas. El cor, mentre es feia aquest ritu, va cantar *Tu es sacerdos*, d'Aloys Desmet.

A continuació el diaca Jordi-Albert Gafrofé aportà la crismera, perquè el Cardenal procedís a la unció de les mans dels ordenats. I els familiars d'aquests varen oferir al Cardenal el calze i la patena que ell entregà a l'ordenat respectiu. El ritu de l'ordenació es va cloure amb un moment ben emotiu: l'abraçada de pau per part del Cardenal, dels altres bisbes i altres concelebrants als ja ordenats.

Litúrgia de l'eucaristia

Durant la presentació de les ofrenes l cor Francesc Valls va interpretar un motet polifònic sobre el *Salm 22. El Senyor és el meu pastor*, de Baltasar Bibiloni. Mn. Josep M. Turull va anunciar que la col·lecta que es faria en aquells moments es destinaria al Seminari Conciliar.

Durant la pregària eucarística –amb el cànon III– els quatre nous sacerdots varen concelebrar al costat del Sr. Cardenal Omella, dels Bisbes auxiliars i del rector del Seminari, Com a cants de comunió l'assemblea va cantar *Tasteu i veureu* i el cor de cambra interpretà el motet polifònic *Tantum ergo*, de W.A. Mozart.

Un dels ordenats, en nom dels quatre, va pronunciar unes paraules donant les gràcies a totes les persones que els havien ajudar en el seu camí cap al sacerdocí.

Com a cant de comiat tota l'assemblea interpretà el *Rosa d'abril (Virolai a la Mare de Déu de Montserrat)*, mentre el Sr. Cardenal i els ordenats baixaven del presbiteri per saludar les seves famílies. Després, els quatre nous preveres de la nostra arxidiòcesi es varen situar al final de l'escala del presbiteri per rebre la salutació de tothom que s'hi va acostar.

El Sr. Cardenal Omella va dedicar la seva "Carta dominical" d'aquell diumenge a les ordenacions, amb el títol "Testimonis de Jesucrist", en la que també feia unes reflexions fonamentals sobre la pastoral vocacional (El text es publica a la secció del Prelat).

Inauguració de curs a la Fundació Joan Maragall

Presidí l'acte el bisbe auxiliar Mons. Sergi Gordo

El dilluns dia 9 d'octubre de 2017, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, va tenir lloc l'acte de la inauguració de curs de la Fundació Joan Maragall per al diàleg entre la fe i la cultura (FJM).

El president de la FJM, Josep M. Carbonell, va obrir l'acte fent referència al moment que vivia el país, "un moment que ens demana coratge, capacitat d'entesa i mediació, fermesa, diàleg i discerniment". També va destacar la concessió de la Creu de Sant Jordi a la FJM, "en reconeixement a la tasca incansable que realitza en el diàleg fe i cultura". Va recordar que ICMICA-Pax Romana ha acceptat la FJM com a membre. I, a nivell internacional, va remarcar que aquest any 2017 la FJM ha entrat a formar part de l'Acadèmia Europea de la Religió, "una institució que més enllà dels àmbits acadèmics recull l'aportació a tota reflexió sobre la religió que s'està donant a Europa".

"Malgrat les dificultats econòmiques que estem vivint –va afegir Josep M. Carbonell-, la FJM es proposa aquest curs 2017-2018, a més de les activitats de difusió pública i les publicacions, treballar per reforçar els nostres seminaris interns i fer xarxa per convocar el món intel·lectual catòlic de Barcelona i de Catalunya". "Ben aviat –va dir-, i en resposta a la convocatòria de l'arquebisbe Omella a les diferents entitats i consells de la diòcesi, la FJM presentarà un projecte sobre l'*Actuació de l'Església de Barcelona en el món de la cultura i de la Universitat* que esperem pugui ajudar en aquest univers clau pel futur de la nostra diòcesi".

A continuació Josep M. Carbonell va presentar el ponent de la sessió inaugural, Josep M. Esquirol, professor de la UB, que va impartir la lliçó *Filosofia dels dos arbres edènics*. El Dr. Esquirol va explicar: "Atès que el símbol fa pensar, ens podem fer el regal d'acostar-nos als dos arbres que segons la narració del Gènesi eren al bell mig de l'Edèn, i sobre un dels quals pesa l'estranya prohibició. Per

això ens preguntem si la prohibició no és en el fons l'expressió d'un problema crític, relacionat amb els afores i el coneixement. El problema de com tenir els ulls oberts i no deixar de saber-nos vinguts a la vida, de com pensar sense divinitzar-se; de com conrear la llibertat de pensament sabent alhora obeir allò que el mateix pensament descobreix”.

Acabada l'exposició del Dr. Esquirol es va fer públic el nom de la guanyadora de la 17ª edició de la Convocatòria d'Ajut a la formació: Elisenda Almirall Fuster (Barcelona, 1988) pel projecte “La Bona Nova a l'actualitat: intervencions i art cristià en temples i ermites del territori català”. Cal recordar que un dels objectius i finalitats de la FJM és promoure vocacions de persones joves que tinguin capacitat i vulguin treballar en el camp del diàleg entre la fe i qualsevol dels àmbits de la cultura. La FJM tracta de suscitar i promoure futurs intel·lectuals i cristians sensibles a les relacions entre la pròpia disciplina i el cristianisme, tant en el camp de les ciències de la naturalesa com en el de les ciències humanes.

Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar, va cloure l'acte amb unes paraules que es publiquen íntegrament a la secció del Vicariat General en aquest mateix número del BAB.

El cardenal Omella celebrà la missa de la inauguració de curs a la URL

El dia 11 d'octubre de 2017 la Universitat Ramon Llull (URL) va inaugurar el nou curs acadèmic, 2017-2018, amb una trobada en la qual es va reiterar la voluntat de l'entitat docent per continuar creixent amb els valors fundacionals propis de l'humanisme cristià, vetllar per mantenir la bona reputació i mantenir l'ambició d'incidir en l'àmbit europeu i internacional.

En primer lloc, alumnes, professors i membres del patronat universitari varen assistir a la missa que presidí el cardenal Joan Josep Omella a la parròquia de Sant Pere Nolasc. A l'homilia, el cardenal, dirigint-se “als”amics de la Universitat Ramon Llull”, els desitjà que Déu els acompanyi en el treball d'aquest curs, animant-los a continuar endavant. “Valoreu la feina i no us angoixeu! Tingueu un cor obert, i la paciència per construir i fer créixer la vostra missió, tot i les dificultats”. En segon lloc, va convidar el professorat i els membres del patronat a preguntar-se: “Ensenyem la fe cristiana?”. En aquesta línia, es va referir a la responsabilitat de no deixar de banda la vessant espiritual d'aquells que passen per les aules de la URL, i va insistir en els valors cristians, a fi que “la societat del futur vetlli pels més necessitat” (El text de l'homilia i les paraules del cardenal Omella en l'acte acadèmic es publiquen a la secció del Prelat en aquest mateix número del BAB).

Amb la mirada cap a Europa

Després de la celebració de la missa, es va celebrar l'acte acadèmic al l'auditori de la Facultat de Comunicació Blanquerna, on la secretària general de la URL, Anna Berga, va llegir la Memòria del curs acadèmic 2016-2017 i el president del patronat, Josep M. Martínez Rovira, va mostrar l'entusiasme per "continuar preservant el prestigi assolit fins ara".

A continuació, el portaveu i director general de Comunicació del Parlament Europeu, Jordi Duch, va pronunciar la lliçó inaugural sobre "Comunicar avui per preparar l'Europa de demà". Jordi Duch destacà la voluntat multicultural del continent, que aposta per la premissa "units en la diversitat", s'associa a la personalitat oberta que tenia Ramon Llull, un gran "gegant de la cultura". En aquest sentit, es va referir a la Universitat, la qual, possibilitant als estudiants l'estudi a l'estranger, contribueix en aquest camí d'enriquiment cultural i en el sentiment unitari europeu. "Universitat ha d'anar lligat amb universalitat!", va exclamar.

Referint-se al mètode comunicatiu d'Europa, va destacar una certa mancança en general per "engrescar la societat cap al projecte Europeu". Segons va exposar, "encara no som conscients de ser europeus, i no ho veiem com un assumpte nostre". Per tal de solucionar aquesta qüestió, cal centrar-se més cap a les persones i la seva pertinença al continent, per tal que vegin que la UE és "necessària" i que "cal que les persones s'impliquin per legitimar-la".

Compromís intel·lectual i social

En les seves paraules pronunciades durant l'acte acadèmic, el cardenal Omella felicità els presents per fer de la universitat un dels "llocs punters d'irradiació de cultura", que ha d'anar acompanyat de les arrels de l'humanisme cristià, fent "que la doctrina social de l'Església impregni les activitats dels docents". Per això, va insistir que "cal orientar el treball intel·lectual cap a un fort compromís ètic, social i polític com a cristians"; "fer créixer la solidaritat, per donar esperança en un món que espera ser feliç"; i col·laborar en projectes, per tal que aquells joves que estan a l'atur puguin també trobar oportunitats. Ens cal unir el treball intel·lectual amb el compromís social".

Contribuir al progrés

El conseller d'Empresa i Ocupació, de la Generalitat de Catalunya, Santi Vila, va agrair per part de Govern tota la tasca que fa la URL, dient que "la universitat juga un paper fonamental. Homes i dones cultes, lliures i educats per contribuir en el progrés col·lectiu".

Finalment, el rector de la URL, Josep M. Garrell, va dir que la URL es mostra "plural i al servei de la societat i contrària a la violència. El respecte i el diàleg, han de ser la nostra base". "Davant aquest futur incert— expressava el rector— hem de continuar fent la nostra feina, lliure, pacífica, democràtica i pluralista". També va mostrar la voluntat de continuar creixent en els valors fundacionals de l'humanisme cristià a fi de consolidar encara més la bona reputació de la URL en l'àmbit nacional i internacional.

Inauguració de curs a l'Ateneu Universitari Sant Pacià

BARCELONA, 25 d'octubre de 2017.– El Gran Cancellier de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i cardenal de Barcelona, Mons. Joan-Josep Omella, ha inaugurat aquest migdia el curs 2017-2018 d'aquesta institució universitària, que integra les facultats de Teologia, de Filosofia i l'Antoni Gaudí, i els instituts superiors de Litúrgia, Teologia Fonamental i Ciències Religioses. L'acte, que s'ha celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, ha comptat amb la presència dels bisbes de les diòcesis catalanes. També hi han estat presents el rector de la Universitat de Barcelona, Dr. Joan Elias, i el rector de la Universidad Eclesiàstica San Dámaso de Madrid, Dr. Javier Prades.

El rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP), Dr. Armand Puig, ha fet un balanç del seu desplegament progressiu: “L'Ateneu es va convertint en una institució necessària per al conjunt de les diòcesis catalanes, que comença a donar els primers fruits i que n'anirà donant molts més. Sant Pacià es converteix en una plataforma acadèmica però també en un espai de reflexió pastoral que pot contribuir a una acció més travada de cara a l'evangelització. D'altra banda, la interacció amb el món de la universitat i de la cultura precisava d'un instrument que pogués situar *a pari* les institucions acadèmiques directament vinculades amb l'Església catòlica i les administracions i centres universitaris, tant públics com privats”.

El curs 2016-2017 s'han produït tres exemples de la sinergia entre l'Ateneu i les realitats pastorals promogudes per la Conferència Episcopal Tarraconense. En primer lloc, la creació de la Càtedra de Teologia Pastoral, per voluntat expressa de la CET, amb la finalitat de dur a terme una reflexió pastoral des de la teologia i que assenyali pistes d'acció pastoral. La Càtedra, que està inserida en la Facultat de Teologia de Catalunya, s'ha creat per a dibuixar els grans marcs de referència de l'acció pastoral, a partir d'un diàleg entre preveres, religiosos i laics, implicats i preocupats per la comunicació de l'Evangelí avui a Catalunya.

En segon lloc, a principi del curs 2016-2017 l'Ateneu va posar en marxa el Diploma de Música Sacra, que té una durada de dos anys acadèmics. La intenció d'aquest Diploma és fer pujar el nivell musical de les celebracions litúrgiques dominicals, tant pel que fa als directores de cants o de cors com als organistes que hi intervenen. Un grup escollit de professors ajuda els alumnes a situar-se millor en la celebració litúrgica i a comprendre el paper que hi juga la música

En tercer lloc, va creixent la col·laboració amb professors experts en el tema de Patrimoni Cultural de l'Església. Les perspectives de col·laboració entre la Facultat Antoni Gaudí i el SIPAJ i l'excel·lent iniciativa que és «Catalonia Sacra», obren moltes

possibilitats de futur. També aquí es constata la necessitat de promoure directors de museus, arxivers, guies de turisme religiós i experts que garanteixin el futur del gran patrimoni que la història ha llegat a l'Església, i ho facin amb una preparació fornida des de dintre de l'Església. A això hi ajuden el Màster en Història i Patrimoni Cultural de l'Església, en conveni amb la Universitat Ramon Llull, i el Diploma en Patrimoni Cultural, promogut per la Facultat de Filosofia.

Precisament, en una línia semblant, el curs 2016-2017 s'ha caracteritzat per altres iniciatives que es mouen en el camp de la litúrgia. Obert als professionals de la música, s'ha preparat la primera edició del Màster en Patrimoni Musical Litúrgic, que l'Ateneu i la Universitat de Barcelona proposen conjuntament, i que començarà el curs 2018-2019. Dirigit pel Dr. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat i degà del Pontificio Istituto Liturgico de Roma, el Màster amalgama la pràctica de la música i la celebració litúrgica, com a dues magnituds interseccionades fecundament en el decurs de la història de la cultura europea. Amb un professorat de primer nivell provinent de les moltes realitats musicals del país, aquest Màster palesa la potencialitat del cristianisme com a columna cultural i estímulo de la creació artística.

Aquest Màster és fruit del conveni-marc signat amb la Universitat de Barcelona el setembre de 2016, que inclou també un acord ampli de reconeixement de cursos de la Facultat Antoni Gaudí i un gran congrés internacional, que es durà a terme el mes de gener de 2018, amb el títol *Què va ser el 1968? Una lectura mig segle després*. Aquest congrés, que comptarà amb la intervenció d'una vintena de ponents, és coorganitzat amb el Pontificio Comitato di Scienze Storiche, i serà copresidit pel cardenal de Barcelona, pels rectors de la UB i de l'AUSP, i pel president del Comitato, Dr. Bernard Ardura. El Dr. Armand Puig ha volgut subratllar els molts professors que col·laboren amb els Màsters de la Facultat Antoni Gaudí provinents de les institucions universitàries del país. "L'Ateneu s'està convertint en un punt aglutinador de molts docents que s'avenen de grat a impartir els seus coneixements en les nostres aules –ha destacat el rector de l'AUSP-. Aquesta obertura és molt important com a presència d'Església en el món de la Universitat mitjançant un diàleg científic en aquells camps que ens són propis".

Finalment, el Dr. Armand Puig ha recordat que el curs 2016-2017 l'Ateneu ha estat admès en les associacions internacionals Federació Internacional d'Universitats Catòliques (FIUC) i la Federació d'Universitats Catòliques d'Europa (FUCE). Són dues institucions vinculades amb la Santa Seu que promouen el treball conjunt i els projectes compartits.

El secretari general de l'AUSP, professor Miquel Ramon Fuentes, ha llegit la Memòria del curs 2016-2017 i ha apuntat les dades de l'alumnat de cadascuna de les Facultats Eclesiàstiques que constitueixen l'Ateneu, que són 636, entre els quals s'inclouen els que són alumnes inscrits puntualment en algun dels cursos, simposis o conferències impartits en les diverses institucions acadèmiques que formen l'Ateneu.

Lliçó del Dr. Jaume González Padrós

El Dr. Jaume González Padrós, professor de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, ha impartit la lliçó inaugural del curs, que porta per títol *In spiritu et virtute Liturgiae. Romano Guardini-Joseph Ratzinger*. Ha explicat que "l'anomenat «Moviment Litúrgic», que va ser un corrent tant intel·lectual (teològic) com pastoral, a l'interior de l'Església, a redós d'alguns monestirs benedictins europeus, va ser l'intent de sortir d'una comprensió tòpica de la litúrgia a fi de trobar el seu sentit més genuí, la personalitat important de Romano Guardini en la Litúrgia: "Guardini viu aquells primers moments de l'esmentat Moviment en contacte amb el món benedictí alemany, i en dates molt primerenques reflexiona sobre la litúrgia des de la filosofia i la teologia. Tant és així que, l'any 1918 publica el ja clàssic *L'esperit de la litúrgia*, que s'ha convertit en un referent necessari per a tots els estudiosos de la matèria". Arran dels primers llibres que el jove estudiant seminarista Joseph Ratzinger llegeix hi ha, precisament, el de *L'esperit de la litúrgia* de Guardini. Des d'aleshores, Ratzinger romandrà fidel seguidor del seu pensament teològic arran de la sagrada litúrgia". "En aquesta línia –ha afegit el Dr. González–, el teòleg i cardenal l'any 2000 publicarà un llibre, volguement quasi homònim: *L'esperit de la litúrgia. Una introducció*".

Per acabar, el Dr. González Padrós ha dit que amb els mestres Guardini i Ratzinger, així com amb aquells que els van precedir, i els que continuen el seu camí, "clamem per una celebració litúrgica autèntica, espiritual i digna de Déu, vital per a una vida cristiana en comunió amb Déu i els germans, i també vital perquè el món cregui".

L'acte va incloure unes intervencions musicals a càrrec de la Capella Sacra de Catalunya, dirigida pel Sr. Albert Pàmies.

Finalment, el cardenal Omella ha pronunciat unes paraules de cloenda de l'acte acadèmic. Abans de l'acte acadèmic, a la capella del Seminari Conciliar, es va celebrar l'eucaristia, presidida pel cardenal Omella i concelebrada pel cardenal Martínez Sistach i els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya i per les autoritats acadèmiques de l'AUSP i d'altres centres eclesiàstics invitats a l'acte de la inauguració del curs acadèmic 2017-2018. L'homília del cardenal Omella i les seves paraules al final de l'acte acadèmic es publiquen a la secció del Prelat, en aquest mateix número del BAB.

Inauguració de curs a l'ISCREB

El dilluns 30 d'octubre de 2017, a les 19 hores, el cardenal Joan Josep Omella va presidir la inauguració de curs 2017-2018 a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona.

L'acte, celebrat al saló d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona, es va iniciar amb unes paraules del Dr. Ramon Batlle, director de l'ISCREB, que va dir que un dels ob-

jectius del nou curs era el de “potenciar el diàleg amb la cultura i potenciar la promoció dels laics, per això volem seguir reforçant, ampliant i actualitzant l’oferta de cursos”.

“Pel que fa als cursos reglats –va dir-, seguim l’ampliació d’assignatures a la Llicència de la virtual per poder oferir, a mig termini, la de Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural i la de Teologia bíblica. El curs 2016-2017 vam incorporar un Seminari sobre l’Evangeli de Marc i l’assignatura de Llengües bíbliques. Aquest curs oferim Les religions i els drets humans i Història del text bíblic i crítica textual. D’altra banda, enguany continuem la tercera edició del màster de Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural en col·laboració amb la URL.”

A nivell de col·laboracions amb Amèrica Llatins, Ramon Batlle es va referir al treball realitzat amb Mèxic per crear un Batxillerat en Ciències religioses, i amb Xile per tal d’oferir el màster de Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural. Pel que fa als cursos d’extensió universitària, l’ISCREB ha fet l’oferta de cursos monogràfics en col·laboració amb la Fundació Joan Maragall. Aquest any ofereix tres cursos: un sobre Teologies emergents, un segon entorn de l’aportació d’intel·lectuals cristians al segle XX i un tercer sobre el papa Francesc. El curs passat un grup d’alumnes i professors també va reflexionar sobre la seva aportació al nou Pla Pastoral de la nostra diòcesi

La matriculació del curs 2016-2017 va ser d’un total de 688 alumnes duent a terme estudis reglats (que suposen l’obtenció d’un títol: Batxillerat, Llicenciatura, DECA) i 217 que han participat en algun tipus de formació d’extensió universitària. El nombre d’alumnes virtuals es manté estable, mentre que el nombre d’alumnes presencials tendeix lleugerament a davallar

La lliçó inaugural del curs estigué a càrrec de l’anterior director de l’ISCREB, el Dr. Antoni Matabosch, que la va titular “Luter i la reforma, ahir i avui. De la confrontació a la comunió”. El Dr. Antoni Matabosch és un expert en ecumenisme i ha seguit els principals esdeveniments d’aquest moviment des dels anys del Concili Vaticà II fins avui.

El text íntegre de la seva molt documentada exposició fou lliurat als assistents en un llibret de 52 pàgines, que també inclou les paraules de Mn. Ramon Batlle i una informació sociològica detallada sobre els alumnes de l’ISCREB. Aquest llibret titulat “Inauguració dels curs acadèmic 2017-2018” es pot demanar a l’ISCREB.

L’exposició s’estructurava en aquests apartats: 1. Fa 500 anys de la Reforma. 2. El context de la Reforma (polític, econòmic, cultural, religió). 3. La figura de Luter. 4. Les intuïcions bàsiques de Luter (*Sola fides, solus Christus, sola gratia*, l’home “*simul iustus et peccator*”, *sola Scriptura, soli Deo gloria*). 5. Luter, l’humanisme i el Renaixement. 6. Luterans i catòlics avui: a la recerca de la comunió. 7. Temes de creixent comunió: doctrina de la justificació, eucaristia, ministeri. 8. Els models d’unitat. 9. Les tasques de catòlics i luterans de cara al futur. 10. Exhortació als catòlics i luterans del món sencer.

El cardenal Omella va clausurar l'acte remarcant que “la fe ha d'estar acompanyada d'obres, però les obres sense fe tampoc no serveixen”. Va destacar que l'ISCREB, amb la seva obra educativa, fa una valuosa contribució a l'evangelització. Va invitar a llegir l'Evangeli des dels pobres, des de la fidelitat a la Paraula de Déu, des del missatge de Jesús i no des de les ideologies. Va dir també que té por de no complir com a “pare dels pobres”, que és allò que se li demana al bisbe, i “la por a no deixar que els altres siguin lliures de decidir, quan es tracta d'evangelitzar. Jo ofereixo el missatge de Jesús, però no l'imposo, sinó que el proposo, deixant que l'altre decideixi i estimant-lo malgrat tot”.

Durant l'acte es varen lliurar els diplomes a les promocions de diplomats i llicenciats. L'acte es va cloure amb una intervenció musical, a càrrec del Cor de Cors, i un refrigeri al claustre.

Informació

El Papa prorroga dos anys el càrrec del cardenal Martínez Sistach en el Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica

El papa Francesc ha decidit prorrogar durant dos anys més el càrrec que el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona, ha exercit des de l'any 2006 com a membre del Tribunal Suprem de la Signatura Apostòlica. Aquest organisme de la Cúria Romana realitza, en l'àmbit de tota l'Església catòlica, les funcions que tenen els tribunals suprems en la legislació civil.

Els membres d'aquest Tribunal Suprem, integrat per uns quinze membres, són tots cardenals i en principi cessen en complir els 80 anys, a menys que el Sant Pare, com ha succeït en aquest cas, decideixi perllongar el seu mandat més enllà de l'edat establerta per a la jubilació.

Firma la pròrroga del nomenament, per mandat del papa Francesc, el secretari d'Estat del Vaticà, cardenal Pietro Parolin, amb data 1d'octubre de 2017. Per altra part, el cardenal Dominique Mamberti, prefecte del Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica, ha enviat el nomenament al cardenal Martínez Sistach amb una carta seva en la que diu, entre altres coses, "li expresso, senyor cardenal, la meva viva felicitació i estic molt content de poder comptar amb l'estimada col·laboració que encara continuarà fent a aquest Dicasteri".

Primera APP de la Litúrgia de les Hores en català

Després de la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català que va sortir a la llum el setembre del 2016, fa poc s'ha presentat l'aplicació per als sistemes Android i iPhone de telefonia mòbil de la mateixa Litúrgia de les Hores en català, amb la mateixa versió del text oficial preparat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Amb aquesta APP, amb la qual es pot accedir a totes les hores de l'Ofici Diví i que cada usuari podrà utilitzar amb el propi de la diòcesi on es trobi, es vol contribuir a estendre la pràctica de la pregària de l'Església en tota la comunitat del Poble de Déu. Són ja molts els fidels i les comunitats que han trobat en la Litúrgia de les Hores el camí de la fidelitat en la pregària de cada dia i van redescobrint els tresors que conté la pregària de l'Església, i hi tenen una font d'espiritualitat.

Poden combregar les persones celíaques? (Article de Mn. Joan Obach Baurier)

Pel seu interès pastoral publiquem l'article que Mn. Joan Obach Baurier, delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia, ha publicat a "El Bon Pastor. Revista per a preveres", publicació només en suport digital (n.º.94, octubre de 2017, pags. 12 i 13).

Amb la publicació de la carta circular als Bisbes que la Santa seu va publicar el passat dia 15 de juny, per encàrrec del Papa Francesc, a través de la Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, sobre el pa i el vi de l'Eucaristia, es va aixecar una certa polèmica, molt enardida, val a dir-ho, pels mitjans de comunicació genèrics. Aquest document recorda una praxi que l'Església ha conservat des de sempre i adverteix d'alguns abusos que es cometen en la comercialització de formes eucarístiques amb un origen i una qualitat dubtosos.

La finalitat de la carta és ajudar i recordar les disposicions vigents que ja trobem en el Dret Canònic (CIC 924 i 926), en l'Ordenament General del Missal Romà (IGMR 3^a ed. 320 i 322) i en la Instrucció de la Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments de l'any 2004, *Redemptionis Sacramentum* (n. 48 i 59). El document recupera, doncs, totes aquestes disposicions conegudes afegint-hi algunes disposicions de tipus pràctic.

Per tant, la carta de la Congregació no introdueix cap novetat amb relació a la matèria del pa de l'eucaristia, que necessàriament ha de tenir gluten per obtenir la panificació, essent el pa de blat l'element que Jesús va emprar quan instituí l'Eucaristia. L'Església, com suggereix el document, no se sent autoritzada a canviar un aspecte tan essencial que brolla del mateix gest del Senyor en el Darrer Sopar amb els seus Apòstols.

Hi ha una tendència actual a defensar els arguments amb frases de l'estil: "Si Jesús tornés físicament a la terra, faria les coses de manera diferent". Amb aquesta sentència, es pretenen fonamentar amb poca base científica moltes opinions. ¿Qui de nosaltres es veuria autoritzat a dir quines coses canviaria Jesús? ¿I qui de nosaltres gosaria donar una resposta, en nom de Jesús, diversa a les que ell ja ens va dir una vegada i per sempre?

L'Església custodia la Paraula de Déu, que ens ha arribat mitjançant la Sagrada Escriptura, i conserva concretament les paraules de Jesús contingudes en els Evangelis, a més de la resta de llibres del Nou Testament. Recolat per la Tradició viva i per la Sagrada Escriptura, el Magisteri de l'Església mira de donar respostes, a la llum de l'Esperit Sant, enfront de les diferents situacions que es plantegen en totes les èpoques, mantenint-se, això sí, fidel a les paraules i als gestos que provenen del mateix Senyor.

Així, doncs, pel que fa al pa de blat que s'empra per a la celebració de l'Eucaristia, i en coherència amb tot el que he exposat més amunt, aquest pot tenir una mínima quantitat de gluten, però no una absència total que impediria que la matèria sigui pa de blat. De la mateixa manera, el vi per a l'Eucaristia ha de ser necessàriament del fruit de la vinya. Si una persona no pot combregar de manera absoluta sota l'espècie del pa, pot combregar perfectament amb el vi eucarístic, informant prèviament al sacerdot que dirà la missa, perquè prepari un petit calze amb el vi, sense barrejar-lo amb el pa durant la litúrgia eucarística. Aquest costum és comú des de sempre en totes les comunitats parroquials i religioses, i així ho fem també, anunciant-ho a l'inici de les celebracions i en el moment previ a la comunió, a la basílica de la Sagrada Família, de gran afluença de poble, quan hi ha casos d'impossibilitat de menjar el Cos de Crist sota l'espècie del pa.

Pel que fa al vi de l'Eucaristia, també seria vàlid si aquest no contingué alcohol. El most no fermentat és matèria vàlida perquè continua essent fruit de la vinya. La fermentació no varia la seva identitat i per tant no és necessària en forma absoluta. Per a casos particulars d'intolerància també a l'alcohol es permet emprar el most atès que continua essent el que va lliurar el Senyor als Apòstols: el fruit de la vinya.

Per tant, tinc la plena confiança que les persones que es trobin en aquestes situacions extremes – i nosaltres, bisbes, preveres i diaques hauríem d'ajudar i encoratjar a fer-ho possible – han de continuar participant amb tota normalitat en la vida de l'Església i en les seves celebracions eucarístiques, en les quals rebem tota la vida i l'amor de Jesús, alimenten la nostra fe i som impulsats a ser testimonis seus enmig del món.

Mn. Joan Obach Baurier
Prevere de l'Arquebisbat de Barcelona
Delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia

El Dr. Ramon Castro publica un estudi sobre els cardenals dels segles XX i XXI

El Dr. Ramon Castro Rubio és l'autor d'una obra en tres volums, que possiblement serà l'estudi més complet sobre els cardenals dels segles XX i XXI (pel que fa al segle actual, naturalment el seu treball queda tancat el 30 de juny de 2017, i això li ha permès incloure-hi encara el nostre cardenal Joan Josep Omella).

El primer volum està dedicat a les dades biogràfiques dels cardenals del període indicat; el segon als càrrecs de cada purpurat i a les esglésies romanes de les que foren – o són – titulars; el tercer està dedicat a l'heràldica, a l'estudi i la presentació gràfica dels seus escuts i dels lemes de cada escut.

En primer lloc, cal destacar –i agrair– el gran l’efort de documentació que suposa aquesta obra, realitzada en el clima del nostre Arxiu Diocesà i amb l’entusiasme que comunica als seus col·laboradors l’incansable arxiver, el canonge Josep Maria Martí Bonet. No és fàcil, per exemple, trobar els escuts d’alguns cardenals i en el volum tercer només s’han pogut presentar fins ara 612 escuts dels 644 purpurats del segle XX. Però l’obra està en procés de completar-se i perfeccionar-se contínuament.

El que acabem de dir situa aquest llibre en el procés editorial de llibres en l’època digital, procés que –com diu el doctor Martí Bonet– és molt diferent del procés de confecció del llibre editat bàsicament en paper. De fet, aquesta obra es publica en edició digital i es pot descarregar gratuïtament en la pàgina web de Bubok i en el blog de Josep Maria Martí Bonet: www.bubok-es/autores/martibonet i en el blog jmmartibonet.blogspot.com es.

En una obra com aquesta els índex són d’una gran importància per orientar el lector o el consultor, que segurament cercarà les dades d’un cardenal concret. A més de les dades de data de naixement i nacionalitat de cada cardenal, l’obra ens ofereix dades concretes sobre, les ordes o congregacions a les que pertanyen, els cardenals no bisbes, els llocs de la seva sepultura, si tenen obert un procés de beatificació o canonització, els cardenals *in pectore*, etc.

El pròleg de l’obra el firma el Dr. Martí Bonet, que ha animat el Dr. Ramon Castro Rubio, el Dr. Salvador Miranda i altres col·laboradors a “especialitzar-se” en aquest tema. I clou el seu pròleg amb aquesta afirmació: “En la lectura de cada pàgina dels tres esplèndids volums del Dr. Castro hi haurà un desig vivíssim del lector devot de l’Església: que l’honor i la dignitat cardenalícies siguin exercides en el servei i la fidelitat a tots els cristians i en el seguiment de Crist amb la pròpia Creu”.

El llibre, en edició en paper, va ser lliurat al papa Francesc per l’autor que, en ocasió de complir els 50 anys de casat, va acudir amb la seva esposa a Roma i va participar a l’audiència del dia 1 de març d’aquest any. Després d’oferir-li l’obra, el matrimoni va dir al Papa que celebraven les noces d’or de casats. I el papa Francesc, sempre tan realista i concret, els va dir tot somrient: “*¿Cuál de los dos ha practicado más la paciencia?* El doctor Rubio, davant d’aquesta pregunta, es quedà silenciós i sorprès. Però la seva esposa va reaccionar ràpidament, amb una resposta que és un model de bona diplomàcia: “*Santo Padre, la hemos practicado los dos, a veces uno y a veces el otro*”. -J.P.

Inici del bicentenari de la Congregació Jesús-Maria

El dissabte 7 d'octubre de 2017, a les 17.30 hores, va tenir lloc a la basílica de Santa Maria del Mar l'acte d'inici del bicentenari de la congregació de religioses de Jesús-Maria amb una celebració de l'eucaristia. Publiquem, amb aquest motiu, el següent article de la germana Núria Cuadras, RJM, ecònoma provincial de Jesús-Maria, publicat al setmanari "Catalunya Cristiana" (del 8/10/2017, pag. 15). El lema del bicentenari diu: En camí amb Claudina 1818.2018".

La congregació de les Religioses de Jesús-Maria celebrem amb agraïment el bicentenari de la nostra fundació.

Fa dos-cents anys que a Lió (França) la nostra fundadora Claudina Thévenet, marcada per les violentes repercussions de la Revolució Francesa, va presenciar l'execució de dos dels seus germans. Lliurada a l'acció de l'Esperit i commoguda per les misèries del seu temps, funda la congregació dedicada a l'educació cristiana de nens i joves en tots els ambients socials, amb la preferència cap als joves i entre ells els més pobres.

Amb l'esperit de lloança, donem gràcies per la vida de la nostra congregació en aquests 200 anys. El que es va iniciar "des de la pobresa i el no res" ha quallat en 28 països d'Àsia, Europa, Amèrica i Àfrica.

Actualment som 1.187 religioses, amb una associació seglar "Família Jesús-Maria" i són molts els laics que en diferents plataformes apostòliques comparteixen la missió i el carisma.

Les religioses de Jesús-Maria de la Província d'Espanya estem presents als següents llocs: Barcelona, Badalona, Madrid, Múrcia, València, La Coma (Paterna), Burgos, Bilbao, Loiola, Alacant, Oriola, Sevilla, Jerez de la Frontera, Granada i Tànger (Marroc).

A través de les nostres plataformes de missió: 23 centres educatius, 4 cases de família, 1 casa d'espiritualitat i 1 col·legi major, desitgem que la nostra tasca educativa i pastoral sigui alliberadora, promogui una cultura de vida, s'obri a la fe i susciti el compromís. Atentes als reptes i crides de la pobresa i exclusió de la nostra societat, volem donar resposta als més necessitats.

Per mitjà de la Fundació "Juntos Mejor para la Educación y el Desarrollo", treballem per millorar l'educació i promoure la justícia social i el desenvolupament educatiu i social en tots els àmbits, especialment de nens i dones, i promovem el voluntariat.

La congregació, després d'aquests 200 anys de camí, vol sentir el batec del cor de Déu i de Claudina en el món d'avui i "En camí amb Claudina, dona de fe, de perdó, de comunió, donar una resposta profètica:

- Vivint el perdó, la reconciliació i el guariment,
- Deixant-nos commoure per les misèries del nostre temps,
- I amb una manera de vida compromesa amb la justícia, la pau i ls integritat de la creació.

Aquestes són les tres prioritats expressades en l'últim Capítol General de la congregació que com a "full de ruta" orienten i impulsen la missió de la nostra Congregació i la seva mirada cap al futur.

Núria Cuadras, RJM

Una iniciativa cultural per salvar els arxius musicals

Els arxius parroquials i diocesans atresoren la major part del patrimoni musical antic. Per això, és oportú donar notícia de la iniciativa que ha posat en marxa la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB): la creació de l'Inventari de Fons Musicals de Catalunya (IFMuC), que dirigeix el professor Josep M. Gregori. El catàleg de fons musicals elaborat fins al present es pot consultar a la pàgina web ifmuc.uab.cat. Actualment aquest web ofereix la consulta en xarxa de 10.396 registres catalogràfics de disset fons musicals catalans, deu dels quals pertanyen a fons eclesiàstics.

Aquesta pàgina web ofereix també un cens de més de 400 fons localitzats que s'actualitza anualment. "Sovint requerim de la col·laboració eclesial i anem a visitar rectors que conserven un fons musical dins del seu arxiu parroquial. Els mostrem el web i s'adonen que es tracta d'un projecte seriós i rigorós, que té com a objectiu recuperar la memòria musical dels mestres de capella i organistes avantpassats", indica el professor Gregori, el qual declara que en els darrers anys hi ha hagut un salt qualitatiu en els arxius diocesans, alguns dels quals estan molt ben dotats i assolixen nivells d'excel·lència i professionalitat de cara als usuaris amb horaris amplis d'obertura al públic.

El director de la Capella de Música de Santa Maria del Pi, Josep Martí, ha declarat que l'IFMuC "fa una tasca extraordinària de sistematització del patrimoni musical i és d'una gran utilitat per dissenyar els continguts de programes com el nostre. El procés de sistematització, com és natural, parteix del buidatge dels fons arxivístics i significa la descoberta d'obres que es poden transcriure i interpretar novament. Fa una aportació cabdal al repertori de la música catalana".

Declarat Venerable el P. Magí Morera i Feixas, S.F.

El Papa Francesc va autoritzar aquest dimarts, dia 9 d'octubre, la promulgació del decret sobre l'heroïcitat de les virtuts del Servent de Déu Magí Morera i Feixas, dels Fills de la Sagrada Família. Això vol dir que ha estat declarat **venerable**, perquè va ser un religiós i un sacerdot que va viure amb constància i alegria les virtuts teològiques, cardinals i altres, així com aquelles més característiques de la seva vocació i missió. Aquest és el segon dels quatre passos (servent de Déu, venerable, beat i sant) en el camí vers el reconeixement de la santedat d'un fidel.

El venerable Magí Morera i Feixas va néixer a Castelltallat (Sant Mateu de Bages), el 16 de novembre de 1908. Fou el darrer de dotze germans i quedà orfe de pare als 17 mesos. La seva mare l'educà en la fe cristiana i cultivà la seva vocació religiosa i sacerdotal. Cridat per Déu a ser Fill de la Sagrada Família, va fer la professió religiosa a Barcelona, el 25 de setembre de 1925. Fou ordenat sacerdot l'1 de novembre de 1933.

Un cop superats coratjosament i amb fe viva els perills de la persecució religiosa a Espanya i la Segona Guerra Mundial a Itàlia, en aquests dos països, i després a Brasil, dugué a terme una admirable activitat en l'atenció pastoral a diverses parròquies, proposant sempre l'ideal de la Família de Natzaret, que vivia i portava al cor. Fou superior general de la congregació durant 18 anys i un vertader mestre de vida espiritual. Promogué la construcció d'un temple en honor de la Sagrada Família a Roma i treballà incansablement a favor de les famílies i de la joventut. Ple de virtuts i bones obres, morí a Barcelona el 28 de juny de 1984, víctima d'un tumor que suportà amb paciència. Les seves despulles descansen en la capella dels Màrtirs per la família de la parròquia Sant Josep Manyanet de Barcelona, on properament es celebrarà una Eucaristia d'acció de gràcies.

El procés sobre Magí Morera es va instruir a Barcelona durant els anys 2004 i 2005. El 2007 la Congregació de les Causes dels Sants va declarar la validesa del procés diocesà. El mateix any va ser presentada la *Positio* sobre la vida i les virtuts del servent de Déu. El 2016 i el 2017 els Consultors teòlegs i els Pares Cardenals i Bisbes de la Congregació de les Causes dels Sants, respectivament, van donar resposta positiva a la pregunta sobre l'exercici heroic de les virtuts per part del P. Magí Morera.

El P. Morera, enamorat de la Sagrada Família de Natzaret i de la seva vocació, va ser un religiós i un sacerdot humil, pobre, obedient, alegre i candorós, de gran fe, amor a Déu i esperança cristiana que sabia infondre als altres. Posseïa l'esperit d'una intensa oració, el do de consell, un ardent zel per la salvació de les ànimes

i una extraordinària caritat envers el proïsme, especialment els necessitats, els malalts i els més febles

Després de sant Josep Manyanet i dels beat Jaume Puig i 19 companys màrtirs, el P. Magí Morera és el primer Fill de la Sagrada Família en ser declarat venerable.

Exposició fotogràfica i publicació d'un llibre sobre la Cartoixa de Montalegre

El fet que la Cartoixa de Montalegre sigui l'única comunitat cartoixana que queda en actiu a Catalunya ha motivat que el Museu de Badalona hagi organitzat l'exposició "Montalegre, sis segles de silenci cartoixà", que es pot visitar fins al 14 de gener de 2018.

La mostra es complementa amb un llibre, que és la primera monografia escrita sobre Montalegre. El volum ha anat a càrrec de l'escriptor Jaume Oliveras i Costa, profund coneixedor del monestir, del carisma cartoixà i integrant de l'Associació d'Amics de la Cartoixa de Montalegre.

Jaume Oliveras va escriure un article titulat "Amb la Cartoixa al cor" (*Catalunya Cristiana*, 22/10/2017, pp. 8 i 9), que pel seu interès reproduïm.

"Talment ha estat un plaer escriure la petita/gran crònica de sis segles de vida cartoixana a la vall de Montalegre, un racó de solitud en la confluència de Tiana i Badalona. Una llarga història de persistència dels monjos d'hàbit blanc en un entorn tranquil i solitari, malgrat la proximitat de la gran urbs barcelonina. I un lloc on l'orde cartoixà s'ha mantingut durant sis-cents anys, fidel al carisma d'una comunitat que "mai no s'ha hagut de reformar, perquè mai no ha estat deformada".

M'he sentit molt bé treballant en el llibre que ara es publica, ja que sento especial estimació per la filosofia cartoixana i tinc bons amics entre els pares i germans que viuen lliurats al carisma cartoixà, entre monàstic i eremític, que crea una forma peculiar i única d'expressar la pròpia fe. Més encara, em trobo especialment bé quan tinc ocasió de passejar pel claustre del cenobi o meditar assegut al darrer racó de l'església prioral. És la solitud que eixampla el cor.

Ara, hem acabat un llibre que no vol ser altra cosa que un compendi de records, personals o col·lectius. La història de la comunitat de Montalegre donaria per a molt més, però ara en tenim un bon tast. Amb un molt apreciable treball dels fotògrafs Oriol Casanovas i Antonio Guillén, que donen contingut al llibre i omplen una exposició que durant dos mesos es podrà veure al Museu de Badalona. Cinc conferències, al mateix Museu, completaran el cicle cartoixà.

Per la meua part, he de dir que he participat en aquest cicle portant la Cartoixa de Montalegre al cor. Em confesso agermanat amb l'orde i especialment amb el prior Josep Maria Canals, amb qui mantinc una llarga i històrica amistat. Felicito l'activa participació dels Amics de la Cartoixa de Montalegre, que tant ens ha ajudat a tirar endavant aquesta empresa. Reconec l'incansable treball de la gent del Museu, sense la qual tot això no hauria estat possible.

Desitjo que aquests dos mesos d'activitat cartoixana a Badalona serveixin per fer conèixer aquest silenciós i auster orde religiós i la seva filosofia de vida i que això ens ajudi, fins a nivell cultural, per entendre i gaudir de la pluralitat d'aquest país que estem construint.”

Cicle de conferències

En el marc de l'exposició s'han inclòs diverses conferències que tindran lloc an el mateix Museu badaloní.

- “La Cartoixa a l'edat mitjana i moderna, a càrrec de l'historiador Carles Diaz (26 d'octubre).
- “La Cartoixa a l'època contemporània”, a càrrec de l'historiador Joan Villarroya (9 de novembre).
- “La Cartoixa a la literatura”, a càrrec de l'escriptor Màrius Serra (23 de novembre).
- “Aspectes artístics de la Cartoixa”, a càrrec de la professora Francesca Español (30 de novembre).
- “L'alimentació dels cartoixans”, a càrrec de l'historiador Jordi Bages-Querol (14 de desembre).

Comença el primer Any Jubilar Teresià

El 15 d'octubre, festa de Santa Teresa de Jesús, va començar oficialment el primer Any Jubilar Teresià periòdic gràcies a una concessió del papa Francesc. I és que el Pontífex va concedir la declaració d'Any Jubilar Teresià periòdic per a la diòcesi d'Àvila sempre que la festivitat de la santa, el 15 d'octubre, s'escaigui en diumenge. I això és el que ha passat aquest any 2017.

La gran novetat d'aquest any jubilar va tenir lloc el dissabte 14 amb l'obertura de la Porta Santa. Es tracta d'una de les quatre portes de reixa que tanquen l'atri del convent de la santa, casa natal de Teresa de Jesús, i que no s'ha obert pràcticament mai. D'aquesta manera, es reserva a partir d'ara com a Porta Santa de cara als futurs jubileus que s'hi celebrin. El bisbe d'Àvila, Jesús Garcia Burillo, va obrir la port enmig d'una gran expectació.

Però l'encarregat de presidir l'eucaristia amb la qual s'iniciava el primer Any Jubilar Teresià va ser l'arquebisbe de Valladolid, el cardenal Ricardo Blázquez. A una plaça de El Mercado Chico plena a vessar, el purpurat va convidar els fidels a llegir els escrits de la santa i a visitar la ciutat perquè "cada racó ens en parla".

Per al cardenal Blázquez, santa Teresa és una "autoritat espiritual", per la qual cosa animava a llegir els seus escrits, perquè "és una mare que mereix ser escolada, ens alimenta amb pa d'intel·ligència i ens dona a beure aigua de saviesa". I, sobretot, incidia en el gran llegat que ens ha deixat la santa: la pregària. "La pregària és el despertador de la fe que de vegades jau com letàrgica, (...) és l'alè que ofereix oxigen a la fe, preguntant bufem sobre les cendres que amaguen la fe perquè escalfi el foc amagat i s'encén la flama apagada (...). La pregària no és abstracció complaent, sinó que obre a l'amor i al servei dels altres".

Per a més informació sobre aquest any jubilar, podeu consultar el web www.jubileo-teresiano.com

SUMARI

Beatificació a la basílica de la Sagrada Família de 109 màrtirs claretians643

Prelat

Decrets	650
Cartes. Invitació a la celebració del VII aniversari de la Dedicació de la Sagrada Família	651
Homilies i al·locucions: Homilia en l'ordenació de quatre preveres diocesans. Homilia i paraules en l'acte acadèmic en la inauguració de curs a la URL. Homilia en la missa d'acció de gràcies per la beatificació de 109 màrtirs claretians. Homilia en la inauguració de curs a l'Ateneu Sant Pacià	652
Cartes dominicals: “Com dos germans”, “Testimonis de Jesucrist”; “El Sínode dels joves”; “Sigues valent, la missió t'espera”; “Sants i difunts”	666
Comunicat de premsa: Missatge del cardenal arquebisbe de Barcelona sobre la situació política i social de Catalunya.....	672

Vicariat general

“Pregària per la nostra terra” (Article de Mons. Sebastià Taltavull)	674
“Sebastià Taltavull, ahora bisbe i amic” (Article de Mons. Sergi Gordo).....	675
Carta del bisbe Sebastià Taltavull a l'Església que pelegrina a Barcelona.....	676

Secretaria General

Ordes sagrats	678
Nomenaments parroquials	678
Nomenaments no parroquials	678
Nota informativa: Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família amb motiu del VIIè Aniversari de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família pel Papa Benet XVI.....	680
In pace Christi: Mn. Francesc Noya Solanes	680

Història de la diòcesi

L'homenatge de dos sacerdots de Barcelona al cardenal Benet de Sala i de Caramany	683
---	-----

Organismes diocesans

Delegació Diocesana d'Ensenyament: I Aplec de Mestres i Professors cristians a Montserrat	685
Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut: Jornada de preparació per al Sínode de 2018. Cançons de lloança en català	685

Delegació Diocesana de Missions: Carta del delegat sobre el DOMUND.....	688
Delegació Diocesana de Pastoral Social. Jornada sobre el tràfic de persones.....	689
Delegació Diocesana de Catequesi: X Jornades de formació per a catequistes	692

Crònica

Ordenació de quatre preveres diocesans a la basílica de la Sagrada Família...	693
Inauguració de curs a la Fundació Joan Maragall	695
El cardenal Omella celebrà la missa de la inauguració de curs a la URL...	696
Inauguració de curs a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.....	698
Inauguració de curs a l'ISCREB	700

Informació

El Papa prorroga dos anys el càrrec del cardenal Martínez Sistach en el Suprem Tribunal de la Signatura Apostòlica	703
Primera APP de la Litúrgia de les Hores en català	703
Poden combregar les persones celíaques? (Article de Mn. Joan Obach Baurier)	704
El Dr. Ramon Castro publica un estudi sobre els cardenals dels segles XX i XXI	705
Inici del bicentenari de la Congregació Jesús-Maria.....	707
Una iniciativa cultural per salvar els arxius musicals	708
Declarat Venerable el P. Magí Morera i Feixas, S.F.....	709
Exposició fotogràfica i publicació d'un llibre sobre la Cartoixa de Montalegre.....	710
Comença el primer Any Jubilar Teresià	711

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs*